

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 30ής Σεπτεμβρίου 2009*

Στην υπόθεση T-341/07,

Jose Maria Sison, κάτοικος Ουτρέχτης (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τους J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses και W. Kaleck, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους M. Bishop και E. Finnegan,

καθού-εναγομένου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζόμενου από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας,
εκπροσωπούμενο από τους S. Behzadi Spencer και I. Rao,

το

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τους C. Wissels, M. de Mol,
M. Noort και Y. de Vries,

και την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους P. Aalto και
S. Boelaert,

παρεμβαίνοντες,

με αρχικό αντικείμενο, αφενός, αίτημα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως 2007/445/EK του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2007, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση των αποφάσεων 2006/379/EK και 2006/1008/EK (ΕΕ L 169, σ. 58), και, αφετέρου, αίτημα αποζημιώσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood (εισηγητή), πρόεδρο, D. Šnáby και E. Moavero Milanesi, δικαστές,

γραμματέας: K. Καντζά, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Απριλίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- ¹ Το ιστορικό της υπό κρίση διαφοράς εκτίθεται στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2007, T-47/03, Sison κατά Συμβουλίου (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, στο εξής: απόφαση Sison), και ειδικότερα στις σκέψεις 46 έως 70, όπου περιγράφονται οι διοικητικές και ένδικες διαδικασίες που αφορούν τον προσφεύγοντα-ενάγοντα (στο εξής: προσφεύγων) Jose Maria Sison, οι οποίες διεξήχθησαν στις Κάτω Χώρες και κατέληξαν στην έκδοση των αποφάσεων του Raad van State (Συμβουλίου Επικρατείας των Κάτω Χωρών) της 17ης Δεκεμβρίου 1992 (στο εξής: απόφαση του Raad van State του 1992) και της 21ης Φεβρουαρίου 1995 (στο εξής: απόφαση του Raad van State του 1995) καθώς και της αποφάσεως του arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (πρωτοδικείου της Περιφέρειας της Χάγης, στο εξής: rechtbank), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (τμήμα διοικητικών διαφορών, σχηματισμός για την ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου, υποθέσεις αλλοδαπών) της 11ης Σεπτεμβρίου 1997 (στο εξής: απόφαση του rechtbank).

- 2 Με την απόφαση Sison, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση 2006/379/EK του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2006, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης 2005/930/EK (ΕΕ L 144, σ. 21), στο μέτρο που αφορούσε τον προσφεύγοντα, με το σκεπτικό ότι η απόφαση αυτή δεν ήταν αιτιολογημένη, ότι εκδόθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας κατά την οποία προσβλήθηκαν τα δικαιώματα άμυνας του προσφεύγοντος και ότι το Πρωτοδικείο δεν ήταν σε θέση να προβεί στο δικαστικό έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως αυτής (βλ. απόφαση Sison, σκέψη 226).
- 3 Μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση Sison, η οποία διεξήχθη στις 30 Μαΐου 2006, αλλά πριν από την έκδοση της αποφάσεως αυτής, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως εξέδωσε την απόφαση 2007/445/EK, της 28ης Ιουνίου 2007, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση των αποφάσεων 2006/379 και 2006/1008/EK (ΕΕ L 169, σ. 58). Με την απόφαση αυτή, το Συμβούλιο διατήρησε το όνομα του προσφεύγοντος στον κατάλογο του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για τη λήψη περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας [ΕΕ L 344, σ. 70, διορθωτικό ΕΕ 2007, L 164, σ. 36 (FR)] (στο εξής: επίδικος κατάλογος).
- 4 Πριν από την έκδοση της αποφάσεως αυτής, με έγγραφο της 23ης Απριλίου 2007, το Συμβούλιο δήλωσε στον προσφεύγοντα ότι, κατά την εκτίμησή του, οι λόγοι που υπαγόρευσαν την εγγραφή του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο εξακολουθούσαν να ισχύουν και ότι, κατά συνέπεια, σκόπευε να διατηρήσει το όνομά του στον κατάλογο αυτόν. Στο εν λόγω έγγραφο επισυνάφθηκε έκθεση της προβαλλόμενης από το Συμβούλιο αιτιολογίας. Το Συμβούλιο επισήμανε επίσης στον προσφεύγοντα ότι είχε τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του επί της προθέσεως του Συμβουλίου να διατηρήσει το όνομα του προσφεύγοντος στον κατάλογο και επί των προβαλλομένων συναφών λόγων, καθώς και όλα τα δικαιολογητικά στοιχεία, εντός προθεσμίας ενός μηνός.
- 5 Στη συνημμένη στο εν λόγω έγγραφο αιτιολογική έκθεση, το Συμβούλιο τόνιζε τα ακόλουθα:

«SISON, Jose Maria (γνωστός και ως Armando Liwanag, ή και ως Joma, επικεφαλής του Κομμουνιστικού Κόμματος των Φιλιππίνων, καθώς και του NPA), γεννηθείς στις 8.2.1939 στο Cabugao των Φιλιππίνων

Ο Jose Maria Sison είναι ιδρυτής και ηγέτης του κομμουνιστικού κόμματος των Φιλιππίνων, καθώς του New People's Army (NPA) (Φιλιππίνες), ο οποίος περιλαμβάνεται στον κατάλογο των ομάδων που εμπλέκονται σε τρομοκρατικές ενέργειες, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ. Υπήρξε πολλές φορές υπέρμαχος της χρήσεως βίας για την επίτευξη πολιτικών σκοπών και του ανατέθηκε η ηγεσία του NPA, πολιτικής ομάδας υπεύθυνης για ορισμένες τρομοκρατικές επιθέσεις στις Φιλιππίνες. Οι πράξεις αυτές εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 3, σημείο iii, στοιχεία θ' και ι', της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ (στο εξής: κοινή θέση) και τελέστηκαν εκ προθέσεως, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, σημείο iii, της κοινής θέσεως.

Το [rechtbank] επικύρωσε στις 11 Σεπτεμβρίου 1997 [την απόφαση του Raad van State του 1995]. Το τμήμα διοικητικών διαφορών του Raad van State αποφάσισε ότι ορθώς απορρίφθηκε η αίτηση περί αναγνώρισεως του καθεστώτος του πρόσφυγα στις Κάτω Χώρες, διότι αποδείχθηκε ότι ο αιτών διηύθυνε (ή είχε επιχειρήσει να διευθύνει) το ένοπλο τμήμα του ΚΚΦ, του NPA, που είναι υπεύθυνος για ορισμένες τρομοκρατικές επιθέσεις στις Φιλιππίνες και διότι αποδείχθηκε επίσης ότι διατηρούσε επαφές με τρομοκρατικές οργανώσεις σε ολόκληρο τον κόσμο.

Το Υπουργείο Εξωτερικών και το Υπουργείο Οικονομικών [των Κάτω Χωρών] αποφάσισαν, με την υπουργική απόφαση ("regeling") αριθ. DJZ/BR/749-02 της 13ης Αυγούστου 2002 (Sanctieregeling terrorisme 2002, III), δημοσιευθείσα στην επίσημη εφημερίδα των Κάτω Χωρών Staatscourant στις 13 Αυγούστου 2002, να δεσμεύσει όλα τα περιουσιακά στοιχεία του Jose Maria Sison και του κομμουνιστικού κόμματος των Φιλιππίνων καθώς και του New People's Army (NPA).

Η Αμερικανική Κυβέρνηση χαρακτήρισε τον Jose Maria Sison ως "Specially Designated Global Terrorist" (ειδικώς κατονομαζόμενο ως παγκόσμιο τρομοκράτη), σύμφωνα με την US Executive Order 13224. Η απόφαση αυτή υπόκειται σε προσφυγή βάσει του αμερικανικού δικαίου.

Συνεπώς, όσον αφορά τον Jose Maria Sison, ελήφθησαν αποφάσεις από τις αρμόδιες αρχές, υπό την έννοια του άρθρου 1, σημείο 4, της κοινής θέσεως.

Το Συμβούλιο είναι πεπεισμένο ότι οι λόγοι που υπαγόρευσαν την εγγραφή του ονόματος του Jose Maria Sison στον κατάλογο προσώπων και οντοτήτων στα οποία έχουν εφαρμογή τα μέτρα του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2580/2001 εξακολουθούν να ισχύουν.»

- 6 Με έγγραφο της 22ας Μαΐου 2007, ο προσφεύγων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του στο Συμβούλιο. Μεταξύ άλλων, παρατήρησε ότι ούτε η απόφαση του Raad van State του 1995 ούτε η απόφαση του rechtbank πληρούσε τις απαιτούμενες από την εφαρμοστέα κοινοτική νομοθεσία προϋποθέσεις, προκειμένου να αποτελέσει τη βάση για την έκδοση αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων. Ζήτησε επίσης από το Συμβούλιο, αφενός, να του παράσχει την ευκαιρία να ακουστεί πριν από την έκδοση νέας αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων και, αφετέρου, να αποστείλει αντίγραφο των γραπτών παρατηρήσεών του και όλων των δικογράφων της υποθέσεως T-47/03 σε όλα τα κράτη μέλη.
- 7 Η απόφαση 2007/445 κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο του Συμβουλίου της 29ης Ιουνίου 2007. Στο έγγραφο αυτό επισυνάφθηκε αιτιολογική έκθεση πανομοιότυπη προς τη συνημμένη στο έγγραφο του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου 2007.
- 8 Με την απόφαση 2007/868/EK του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2007, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2007/445 (ΕΕ L 340, σ. 100), το Συμβούλιο ενέκρινε νέο ενημερωμένο κατάλογο προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία έχει εφαρμογή ο εν λόγω κανονισμός. Το όνομα του προσφεύγοντος και η ονομασία του New People's Army (NPA) περιλαμβάνονται στον εν λόγω κατάλογο, ακριβώς όπως και στο παράρτημα της αποφάσεως 2007/445.
- 9 Η απόφαση 2007/868 κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο του Συμβουλίου της 3ης Ιανουαρίου 2008. Στο έγγραφο αυτό επισυνάφθηκε αιτιολογική έκθεση πανομοιότυπη προς τη συνημμένη στα έγγραφα του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου και της 29ης Ιουνίου 2007.

10 Με την απόφαση 2008/343/EK του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2008, για την τροποποίηση της απόφασης 2007/868 (ΕΕ L 116, σ. 25), το Συμβούλιο διατήρησε το όνομα του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο, τροποποιώντας συγχρόνως τα χωρία που αφορούν τον προσφεύγοντα καθώς και το Κομμουνιστικό Κόμμα των Φιλιππίνων (ΚΚΦ), στο παράρτημα της αποφάσεως 2007/868.

11 Κατά το άρθρο 1 της αποφάσεως 2008/343:

«Στο παράρτημα της απόφασης 2007/868/EK, η καταχώριση όσον αφορά τον κ. SISON, Jose Maria (γνωστό και ως Armando Liwanag, ή και ως Joma) αντικαθίσταται από την ακόλουθη καταχώριση:

“SISON, Jose Maria (γνωστός και ως Armando Liwanag, ή και ως Joma), γεννηθείς στις 8.2.1939 στο Cabugao των Φιλιππίνων — ηγετικό στέλεχος του ‘Κομμουνιστικού Κόμματος των Φιλιππίνων’, όπου συμπεριλαμβάνεται και ο ‘NPA’”.»

12 Κατά το άρθρο 2 της αποφάσεως 2008/343:

«Στο παράρτημα της απόφασης 2007/868/EK, η καταχώριση όσον αφορά το Κομμουνιστικό Κόμμα Φιλιππίνων αντικαθίσταται από την ακόλουθη καταχώριση:

“Κομμουνιστικό Κόμμα Φιλιππίνων, όπου συμπεριλαμβάνεται ο Νέος Λαϊκός Στρατός — NPA των Φιλιππίνων που συνδέεται με τον SISON, Jose Maria (γνωστό και ως Armando Liwanag, ή και ως Joma, ηγετικό στέλεχος του ‘Κομμουνιστικού Κόμματος των Φιλιππίνων’, όπου συμπεριλαμβάνεται και ο ‘NPA’”)”.»

- 13 Πριν από την έκδοση της αποφάσεως αυτής, με έγγραφο της 23ης Απριλίου 2007, το Συμβούλιο δήλωσε στον προσφεύγοντα ότι, κατά την εκτίμησή του, οι λόγοι που υπαγόρευσαν την εγγραφή του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο εξακολουθούσαν να ισχύουν και ότι, κατά συνέπεια, σκόπευε να διατηρήσει το όνομά του στον κατάλογο αυτόν. Αφενός, το Συμβούλιο αναφέρθηκε στην αιτιολογική έκθεση που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο της 3ης Ιανουαρίου 2008. Αφετέρου, το Συμβούλιο επισήμανε ότι του είχαν παρασχεθεί νέα στοιχεία αφορώντα τις αποφάσεις αρμόδιας αρχής, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 93), στοιχεία που το ώθησαν, κατόπιν εξετάσεως, να τροποποιήσει την εν λόγω αιτιολογική έκθεση. Στο έγγραφο αυτό ήταν συνημμένη προσαρμοσμένη στα νεώτερα δεδομένα έκθεση της προβαλλόμενης από το Συμβούλιο αιτιολογίας. Το Συμβούλιο επισήμανε επίσης στον προσφεύγοντα ότι είχε τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του επί της προθέσεως του Συμβουλίου να διατηρήσει το όνομα του προσφεύγοντος στον κατάλογο και επί των προβαλλομένων συναφώς λόγων, καθώς και όλα τα δικαιολογητικά στοιχεία, εντός προθεσμίας ενός μηνός.
- 14 Η αιτιολογική έκθεση που επισυνάφθηκε στο έγγραφο της 25ης Φεβρουαρίου 2008 αναπαράγει, κατ' ουσίαν, τις προηγουμένως κοινοποιηθείσες στον προσφεύγοντα αιτιολογικές εκθέσεις. Επιπλέον, το Συμβούλιο προσέθεσε τα ακόλουθα:

«[Το rechtbank] κατέληξε, με την απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2007 (LJN:BB3484), ότι πολυάριθμες ενδείξεις δημιουργούν την εντύπωση ότι ο Jose Maria Sison ήταν αναμειγμένος στην Κεντρική Επιτροπή (ΚΕ) του ΚΚΦ και του ενόπλου τμήματός του, του ΝΡΑ. [Το rechtbank] κατέληξε επίσης στο συμπέρασμα ότι ορισμένες ενδείξεις δημιουργούν την εντύπωση ότι ο Jose Maria Sison εξακολουθεί να έχει εξέχοντα ρόλο στις μυστικές δραστηριότητες της ΚΕ του ΚΚΦ και του ΝΡΑ.

Δευτεροβαθμίως, το Εφετείο Χάγης κατέληξε, με την απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2007 (LJN:BB4662), ότι η δικογραφία περιέχει πολυάριθμες ενδείξεις περί του ότι ο Jose Maria Sison εξακολούθησε να έχει εξέχοντα ρόλο στο ΚΚΦ, ως ηγέτης ή άλλως, καθ' όλη τη διάρκεια της πολυετούς εξορίας του.»

- 15 Με έγγραφο της 22ας Μαΐου 2007, ο προσφεύγων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του στο Συμβούλιο. Επανέλαβε τα επιχειρήματα που είχε προβάλει κατά το παρελθόν έναντι του Συμβουλίου και ισχυρίστηκε συγχρόνως ότι ούτε η απόφαση του rechtbank ούτε η

απόφαση του Εφετείου Χάγης πληρούσε τις απαιτούμενες από την εφαρμοστέα κοινοτική νομοθεσία προϋποθέσεις, προκειμένου να αποτελέσει τη βάση για την έκδοση αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων.

- 16 Η απόφαση 2008/343 κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο του Συμβουλίου της 29ης Απριλίου 2008. Στο έγγραφο αυτό επισυνάφθηκε αιτιολογική έκθεση πανομοιότυπη προς τη συνημμένη στο έγγραφο του Συμβουλίου της 25ης Φεβρουαρίου 2008.
- 17 Με την απόφαση 2008/583/EK, της 15ης Ιουλίου 2008, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2007/868 (ΕΕ L 188, σ. 21), το Συμβούλιο ενέκρινε νέο ενημερωμένο κατάλογο προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία έχει εφαρμογή ο εν λόγω κανονισμός. Το όνομα του προσφεύγοντος και η ονομασία του ΝΡΑ περιλαμβάνονται στον εν λόγω κατάλογο, ακριβώς όπως και στο παράρτημα της αποφάσεως 2007/868, τροποποιηθείσας με την απόφαση 2008/343.
- 18 Η απόφαση 2008/583 κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο του Συμβουλίου της 15ης Ιουλίου 2008. Στο έγγραφο αυτό επισυνάφθηκε αιτιολογική έκθεση πανομοιότυπη προς τη συνημμένη στα έγγραφα του Συμβουλίου της 25ης Φεβρουαρίου και της 29ης Απριλίου 2008.
- 19 Με την απόφαση 2009/62/EK, της 26ης Ιανουαρίου 2009, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2008/583 (ΕΕ L 23, σ. 25), το Συμβούλιο ενέκρινε νέο ενημερωμένο κατάλογο προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία έχει εφαρμογή ο εν λόγω κανονισμός. Το όνομα του προσφεύγοντος και η ονομασία του ΝΡΑ περιλαμβάνονται στον εν λόγω κατάλογο, ακριβώς όπως και στο παράρτημα της αποφάσεως 2007/868, τροποποιηθείσας με την απόφαση 2008/343.
- 20 Η απόφαση 2009/62 κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο του Συμβουλίου της 27ης Ιανουαρίου 2009. Στο έγγραφο αυτό επισυνάφθηκε αιτιολογική έκθεση πανομοιότυπη προς τη συνημμένη στα έγγραφα του Συμβουλίου της 25ης Φεβρουαρίου, της 29ης Απριλίου και της 15ης Ιουλίου 2008.

- 21 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 501/2009, της 15ης Ιουνίου 2009, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2009/62 (ΕΕ L 151, σ. 14), το Συμβούλιο ενέκρινε νέο ενημερωμένο κατάλογο προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία έχει εφαρμογή ο κανονισμός 2580/2001. Το όνομα του προσφεύγοντος και η ονομασία του ΝΡΑ περιλαμβάνονται στον εν λόγω κατάλογο, ακριβώς όπως και στο παράρτημα της αποφάσεως 2009/62.
- 22 Ο κανονισμός 501/2009 κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο του Συμβουλίου της 16ης Ιουνίου 2009. Στο έγγραφο αυτό επισυνάφθηκε αιτιολογική έκθεση πανομοιότυπη προς τη συνημμένη στο έγγραφο του Συμβουλίου της 27ης Ιανουαρίου 2009.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Σεπτεμβρίου 2007, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή). Η προσφυγή αυτή είχε ως αρχικό αντικείμενο, αφενός, αίτημα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως 2007/445, δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, και, αφετέρου, αίτημα αποζημιώσεως δυνάμει των άρθρων 235 ΕΚ και 288 ΕΚ.
- 24 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση περί εκδικάσεως της υποθέσεως με ταχεία διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Το Συμβούλιο υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως αυτής στις 28 Σεπτεμβρίου 2007.
- 25 Πριν αποφανθεί επί της εν λόγω αιτήσεως, το Πρωτοδικείο (έβδομο τμήμα) αποφάσισε, στις 11 Οκτωβρίου 2007, να καλέσει τους διαδίκους σε άτυπη σύσκεψη παρουσία του εισηγητή δικαστή, σύμφωνα με το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας. Η σύσκεψη αυτή πραγματοποιήθηκε στις 8 Νοεμβρίου 2007.

- 26 Στις 13 Νοεμβρίου 2007, το Πρωτοδικείο (έβδομο τμήμα) αποφάσισε να εκδικάσει την υπόθεση με ταχεία διαδικασία, όσον αφορά την προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, υπό την προϋπόθεση ότι ο προσφεύγων θα υποβάλει, εντός επτά ημερών, συνοπτικό κείμενο της προσφυγής του καθώς και κατάλογο των παραρτημάτων που θα πρέπει να ληφθούν υπόψη, σύμφωνα με το σχέδιο που κατήρτισε ενόψει της άτυπης σύσκεψης και τηρουμένων των πρακτικών οδηγιών προς τους διαδίκους (ΕΕ 2007, L 232, σ. 7). Ο προσφεύγων συμμορφώθηκε προς την προϋπόθεση αυτήν.
- 27 Κατόπιν αιτήματος των διαδίκων, ο πρόεδρος του εβδόμου τμήματος του Πρωτοδικείου, με διάταξη της 13ης Νοεμβρίου 2007, ανέστειλε τη διαδικασία, όσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως δυνάμει των άρθρων 235 ΕΚ και 288 ΕΚ, μέχρι την έκδοση της αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί επί της προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ.
- 28 Με το συνοπτικό κείμενο του δικογράφου της προσφυγής του, το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Νοεμβρίου 2007, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση 2007/445 και, ειδικότερα, τα σημεία 1.33 και 2.7 του παραρτήματός της, καθόσον οι διατάξεις αυτές τον αφορούν
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 29 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Δεκεμβρίου 2007, το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

³⁰ Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Ιανουαρίου 2008, ο προσφεύγων ζήτησε να του επιτραπεί να προσαρμόσει τα αιτήματα, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά του ώστε να αφορούν την απόφαση 2007/868. Με το δικόγραφο αυτό ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσαρμογή αυτή παραδεκτή και να εκλάβει την προσφυγή ακυρώσεως ως στρεφόμενη κατά της αποφάσεως 2007/868

— να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση 2007/868 και, ειδικότερα, τα σημεία 1.33 και 2.7 του παραρτήματός της, καθόσον οι διατάξεις αυτές τον αφορούν

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

³¹ Με τις παρατηρήσεις του, τις οποίες κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Φεβρουαρίου 2008, το Συμβούλιο δήλωσε ότι συμφωνεί με την εν λόγω αίτηση προσαρμογής.

³² Με διατάξεις της 12ης Φεβρουαρίου και της 22ας Απριλίου 2008, αφού άκουσε τους διαδίκους, ο πρόεδρος του εβδόμου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε στο Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών και στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου.

- 33 Με επιστολή της 7ης Μαΐου 2008, το Συμβούλιο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου αντίγραφο της αποφάσεως 2008/343, του εγγράφου με το οποίο κοινοποίησε την απόφαση αυτή στον προσφεύγοντα και την νέα επισυναφθείσα στο έγγραφο αυτό αιτιολογική έκθεση. Τα εν λόγω έγγραφα κατατέθηκαν στη δικογραφία.
- 34 Ο προσφεύγων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Ιουνίου 2008.
- 35 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Ιουλίου 2008, ο προσφεύγων ζήτησε να του επιτραπεί να προσαρμόσει τα αιτήματα, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά του ώστε να αφορούν την απόφαση 2008/343. Με το δικόγραφο αυτό ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κηρύξει την προσαρμογή αυτή παραδεκτή και να εκλάβει την προσφυγή ακυρώσεως ως στρεφόμενη κατά της αποφάσεως 2008/343
 - να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση 2008/343 και, ειδικότερα, το άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής καθώς και το άρθρο της 2, καθόσον αναφέρει το όνομά του
 - να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση 2007/868 και, ειδικότερα, τα σημεία 1.33 και 2.7 του παραρτήματός της, καθόσον οι διατάξεις αυτές τον αφορούν
 - να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση 2007/445, σύμφωνα με τα αρχικό αίτημά του

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

³⁶ Με τις παρατηρήσεις του, τις οποίες κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Ιουλίου 2008, το Συμβούλιο δήλωσε ότι συμφωνεί με την εν λόγω αίτηση προσαρμογής και απάντησε στην επιχειρηματολογία που περιέχεται στο εν λόγω δικόγραφο.

³⁷ Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Σεπτεμβρίου 2008, ο προσφεύγων ζήτησε να του επιτραπεί να προσαρμόσει τα αιτήματα, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά του ώστε να αφορούν την απόφαση 2008/583. Με το δικόγραφο αυτό ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσαρμογή αυτή παραδεκτή και να εκλάβει την προσφυγή ακυρώσεως ως στρεφόμενη κατά της αποφάσεως 2008/583

— να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση 2008/583 και, ειδικότερα, τα σημεία 1.26 και 2.7 του παραρτήματός της, καθόσον οι διατάξεις αυτές τον αφορούν

— να ακυρώσει εν μέρει τις αποφάσεις 2007/445, 2007/868 και 2008/343, σύμφωνα με τα προηγούμενα αιτήματά του

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

38 Με τις παρατηρήσεις του, τις οποίες κατέθεσε στη Γραμματεία στις 10 Οκτωβρίου 2008, το Συμβούλιο δήλωσε ότι συμφωνεί με την εν λόγω αίτηση προσαρμογής.

39 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Σεπτεμβρίου 2008, ο προσφεύγων ζήτησε να του επιτραπεί να προσαρμόσει τα αιτήματα, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά του ώστε να αφορούν την απόφαση 2009/62. Με το δικόγραφο αυτό ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει την προσαρμογή αυτή παραδεκτή και να εκλάβει την προσφυγή ακυρώσεως ως στρεφόμενη κατά της αποφάσεως 2009/62
- να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση 2009/62 και, ειδικότερα, τα σημεία 1.26 και 2.7 του παραρτήματός της, καθόσον οι διατάξεις αυτές τον αφορούν
- να ακυρώσει εν μέρει τις αποφάσεις 2007/445, 2007/868, 2008/343 και 2008/583, σύμφωνα με τα προηγούμενα αιτήματά του
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

40 Με τις παρατηρήσεις του, τις οποίες κατέθεσε στη Γραμματεία στις 18 Μαρτίου 2009, το Συμβούλιο δήλωσε ότι συμφωνεί με την εν λόγω αίτηση προσαρμογής.

- 41 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (έβδομο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 42 Οι διάδικοι πλην του Ηνωμένου Βασιλείου, το οποίο δικαιολογημένα απηλλάγη της σχετικής υποχρέωσης, αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 30ής Απριλίου 2009.
- 43 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Πρωτοδικείο κάλεσε τον προσφεύγοντα να προσκομίσει, εντός προθεσμίας επτά ημερών, έγγραφο το οποίο είχε ήδη κατατεθεί στη δικογραφία της υποθέσεως T-47/03 και το οποίο επικαλέσθηκε εκ νέου ο εκπρόσωπός του κατά την αγόρευσή του στην υπό κρίση υπόθεση, δηλαδή τη δήλωση στην οποία προέβη στις 8 Οκτωβρίου 2002, απαντώντας σε ερώτηση βουλευτή, ο τότε Υπουργός Εξωτερικών J. De Hoop Scheffer, όσον αφορά τις δραστηριότητες του ΚΚΦ, του NPA και του προσφεύγοντος στις Κάτω Χώρες.
- 44 Ο προσφεύγων ανταποκρίθηκε στο αίτημα αυτό, κατόπιν δε αυτού το Πρωτοδικείο κάλεσε τους λοιπούς διαδίκους να υποβάλουν τις γραπτές παρατηρήσεις τους επί του εν λόγω εγγράφου εντός προθεσμίας επτά ημερών, με την εκπνοή της οποίας περατώθηκε η προφορική διαδικασία.
- 45 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 28 Ιουνίου 2009, ο προσφεύγων ζήτησε από το Πρωτοδικείο να επαναλάβει την προφορική διαδικασία προκειμένου να διατάξει τη λήψη μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, το οποίο θα του παρείχε τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματά τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά του κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού 501/2009. Με το δικόγραφο αυτό, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσαρμογή αυτή παραδεκτή και να εκλάβει την προσφυγή ακυρώσεως ως στρεφόμενη κατά του κανονισμού 501/2009

- να ακυρώσει εν μέρει τον κανονισμό 501/2009 και, ειδικότερα, τα σημεία 1.24 και 2.7 του παραρτήματός του, καθόσον οι διατάξεις αυτές τον αφορούν
- να ακυρώσει εν μέρει τις αποφάσεις 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 και 2009/62, σύμφωνα με τα προηγούμενα αιτήματά του
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

⁴⁶ Με διάταξη της 8ης Ιουλίου 2009, το Πρωτοδικείο (έβδομο τμήμα) αποφάσισε να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 62 του Κανονισμού Διαδικασίας. Με έγγραφο της Γραμματείας της 10ης Ιουλίου 2009, οι λοιποί διάδικοι κλήθηκαν να λάβουν θέση επί της αιτήσεως λήψεως μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που περιέχεται στο έγγραφο του οποίου γίνεται μνεία στη σκέψη 45 ανωτέρω. Αφού άκουσε τους διαδίκους, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε ως προς την απόφασή του επί της αιτήσεως αυτής και η προφορική διαδικασία περατώθηκε εκ νέου με απόφαση της 7ης Αυγούστου 2009.

Επί των δικονομικών συνεπειών της καταργήσεως της αρχικώς προσβληθείσας πράξεως και της αντικαταστάσεώς της από άλλες πράξεις κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας

⁴⁷ Όπως προκύπτει από την ανωτέρω αιτιολογική έκθεση, η απόφαση 2007/445 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε, από της ασκήσεως της προσφυγής, αρχικώς από την απόφαση 2007/868, κατόπιν από την απόφαση 2008/343, κατόπιν από την απόφαση 2008/583, κατόπιν από την απόφαση 2009/62 και, τέλος, από τον κανονισμό 501/2009. Ο προσφεύγων ζήτησε, διαδοχικώς, να του επιτραπεί να προσαρμόσει τα αρχικά του αιτήματα ώστε η προσφυγή του να αφορά την ακύρωση των τεσσάρων αυτών αποφάσεων και του κανονισμού αυτού, καθόσον οι εν λόγω πράξεις τον αφορούν. Εξάλλου, ενέμεινε στα αιτήματά του περί ακυρώσεως των προηγούμενων πράξεων οι οποίες έχουν καταργηθεί, ισχυριζόμενος συναφώς, παραπέμποντας στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Απριλίου 2008, T-229/02, ΡΚΚ κατά Συμβουλίου (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία),

ότι εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον να επιδιώξει την ακύρωση όλων των πράξεων περί αναγραφής ή διατηρήσεως του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο, καίτοι αυτές έχουν καταργηθεί.

⁴⁸ Κατά πάγια νομολογία επί των προσφυγών που στρέφονται κατά των διαδοχικών μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων που έχουν ληφθεί δυνάμει του κανονισμού 2580/2001 (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, *People's Mojahedin Organization of Iran* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, στο εξής: απόφαση ΡΜΟΙ Ι, σκέψεις 45 έως 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), πρέπει να γίνουν δεκτά τα αιτήματα αυτά.

⁴⁹ Πρέπει, συνεπώς, εν προκειμένω, να θεωρηθεί ότι με την προσφυγή ζητείται, κατά την ημερομηνία περατώσεως, κατόπιν επαναλήψεως της, της προφορικής διαδικασίας, η ακύρωση των αποφάσεων 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 και 2009/62 καθώς και του κανονισμού 501/2009, καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν τον προσφεύγοντα, και να παρασχεθεί η δυνατότητα στους διαδίκους να αναδιατυπώσουν τα αιτήματά τους, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά τους υπό το πρίσμα των νέων αυτών στοιχείων, πράγμα που συνεπάγεται, για τους διαδίκους αυτούς, το δικαίωμα υποβολής πρόσθετων αιτημάτων, ισχυρισμών και επιχειρημάτων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, στο εξής: απόφαση ΟΜΡΙ, σκέψη 30).

⁵⁰ Δεδομένου ότι η αιτιολογία την οποία προβάλλει το Συμβούλιο για να δικαιολογήσει την έκδοση των αποφάσεων 2008/343, 2008/583 και 2009/62 καθώς και του κανονισμού 501/2009 συμπληρώθηκε σε σχέση με αυτήν που προβλήθηκε προς δικαιολόγηση της εκδόσεως των αποφάσεων 2007/445 και 2007/868, και δεδομένου ότι ο προσφεύγων τροποποίησε, συνακόλουθα, την επιχειρηματολογία που αναπτύσσει προς στήριξη των αιτημάτων του περί ακυρώσεως των αποφάσεων αυτών, τα εν λόγω αιτήματα θα εξετασθούν χωριστά κατωτέρω.

Επί των αιτημάτων περί ακυρώσεως των αποφάσεων 2007/445 και 2007/868

- 51 Στο πλαίσιο της παρούσας ταχείας διαδικασίας, ο προσφεύγων προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους προς στήριξη του αιτήματός του περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2007/445. Ο πρώτος αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως. Ο δεύτερος αφορά παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Ο τρίτος αφορά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Ο τέταρτος παραβίαση γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου και προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων.
- 52 Επιπροσθέτως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι λόγοι αυτοί ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που τους στηρίζουν δικαιολογούν, επίσης και κατ' αναλογίαν, την ακύρωση της αποφάσεως 2007/868.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 53 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η συνημμένη στα έγγραφα του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου και της 29ης Ιουνίου 2007 αιτιολογική έκθεση δεν συνιστά εκπλήρωση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως του άρθρου 253 ΕΚ όπως έχει διευκρινισθεί από τη νομολογία.
- 54 Πρώτον, το Συμβούλιο δεν απάντησε στις λεπτομερείς παρατηρήσεις που του διαβίβασε ο προσφεύγων στις 22 Μαΐου 2007 και ούτε καν τις ανέφερε, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι δεν τις έλαβε υπόψη.

55 Δεύτερον, η επισυναφθείσα στο έγγραφο κοινοποίησης αιτιολογία είναι προδήλως εσφαλμένη, οπότε δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής από νομικής απόψεως. Πρώτον, η αιτιολογική έκθεση στηρίζεται σε σειρά αναπόδεικτων και ανακριβών πραγματικών ισχυρισμών (βλ., συναφώς, σκέψη 73 κατωτέρω). Δεύτερον, το Συμβούλιο ερμήνευσε εσφαλμένως την απόφαση του Raad van State του 1995 και την απόφαση του rechtbank (βλ., συναφώς σκέψεις 75 έως 78 κατωτέρω). Τρίτον, καμία από τις τέσσερις αποφάσεις εθνικών αρχών τις οποίες επικαλείται το Συμβούλιο για να δικαιολογήσει την έκδοση της αποφάσεως 2007/445 δεν ανταποκρίνεται στα κριτήρια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 (βλ., συναφώς, σκέψεις 74, 79 και 80 κατωτέρω).

56 Τρίτον, η επισυναφθείσα στο έγγραφο κοινοποίησης αιτιολογία δεν είναι «ειδική και συγκεκριμένη», υπό την έννοια της αποφάσεως Sison (σκέψεις 198 και 217). Πρώτον, το Συμβούλιο περιορίστηκε στη διατύπωση γενικών σκέψεων. Δεύτερον, το Συμβούλιο δεν εξήγησε για ποιο λόγο η δέσμευση κεφαλαίων του προσφεύγοντος εξακολουθούσε να είναι δικαιολογημένη δέκα έτη μετά την έκδοση της αποφάσεως του rechtbank και δώδεκα έτη μετά την έκδοση της αποφάσεως του Raad van State του 1995, οι οποίες μάλιστα αφορούν ακόμη παλαιότερα πραγματικά περιστατικά. Τρίτον, το Συμβούλιο δεν εξήγησε ως προς τι η δέσμευση των κεφαλαίων του προσφεύγοντος μπορούσε να συμβάλει, συγκεκριμένα, στην καταστολή της τρομοκρατίας. Δεν προσκόμισε καμία απόδειξη από την οποία να προκύπτει ευλόγως ότι ο προσφεύγων θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα κεφάλαιά του για να τελέσει ή να διευκολύνει τρομοκρατικές πράξεις στο μέλλον.

57 Το Συμβούλιο, το οποίο παραπέμπει επίσης στα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε απαντώντας στον δεύτερο λόγω ακυρώσεως (σκέψεις 82 έως 85 κατωτέρω), εκτιμά ότι εκπλήρωσε την υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων όπως αυτή διευκρινίστηκε με την απόφαση Sison, παρέχοντας στον προσφεύγοντα τα συγκεκριμένα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι ελήφθησαν ως προς αυτόν οι προσήκουσες αποφάσεις από αρμόδιες εθνικές αρχές, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Η επισυναφθείσα στο έγγραφο κοινοποίησης αιτιολογική έκθεση διευκρίνιζε επίσης ότι το Συμβούλιο είναι πεπεισμένο ότι οι λόγοι που υπαγόρευαν την εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο εξακολουθούν να ισχύουν.

58 Το Συμβούλιο υποστηρίζει, συναφώς, ότι το ζήτημα αν τα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται κατά τρομοκράτη ή τρομοκρατικής οργανώσεως πρέπει να διατηρηθούν σε ισχύ αποτελεί ζήτημα πολιτικής φύσεως, η επίλυση του οποίου εναπόκειται αποκλειστικώς και μόνο στο νομοθέτη. Πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο των σχετικών στοιχείων και, ιδίως, η κατά το παρελθόν ανάμιξη του οικείου προσώπου σε

τρομοκρατικές ενέργειες και οι προθέσεις που του αποδίδονται για το μέλλον. Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη η φύση των αποφάσεων που λαμβάνουν οι αρμόδιες εθνικές αρχές. Όλα αυτά τα στοιχεία άπτονται της ασφαλείας των ιδιωτών καθώς και της προστασίας της δημοσίας τάξεως, τομέων στους οποίους το Συμβούλιο διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 59 Το αντικείμενο της εγγυήσεως που αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως, στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, καθώς και οι περιορισμοί της εγγυήσεως αυτής που μπορούν νομίμως να επιβληθούν στους ενδιαφερομένους, στο πλαίσιο αυτό, προσδιορίστηκαν από το Πρωτοδικείο με τις αποφάσεις ΟΜΠΙ (σκέψεις 138 έως 151) και Sison (σκέψεις 185 έως 198).
- 60 Ειδικότερα, από τις σκέψεις 143 έως 146 και 151 της αποφάσεως ΟΜΠΙ προκύπτει ότι τόσο η αιτιολογία αρχικής αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων όσο και η αιτιολογία των μεταγενεστέρων αποφάσεων πρέπει να αφορά όχι μόνον τις νόμιμες προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού 2580/2001 και ειδικότερα την ύπαρξη εθνικής αποφάσεως αρμόδιας αρχής, αλλά και τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας του εκτιμήσεως, ότι πρέπει να ληφθεί εις βάρος του ενδιαφερομένου το μέτρο της δεσμεύσεως κεφαλαίων (βλ., επίσης, απόφαση ΡΜΟΙ Ι, σκέψη 81).
- 61 Εξάλλου, τόσο από τη σκέψη 145 της ίδιας αποφάσεως όσο και από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, στο οποίο παραπέμπει επίσης το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, προκύπτει ότι οι επακόλουθες αποφάσεις περί δεσμεύσεως κεφαλαίων εκδίδονται μετά από «επανεξέταση» της καταστάσεως του ενδιαφερομένου, για να διασφαλίζεται ότι η διατήρησή του στον επίδικο κατάλογο «εξακολουθεί να δικαιολογείται», ενδεχομένως, βάσει νέων πληροφοριακών ή αποδεικτικών στοιχείων (βλ., επίσης, απόφαση ΡΜΟΙ Ι, σκέψη 82).

- 62 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έχει πάντως κρίνει ότι, όταν η αιτιολογία μεταγενέστερης αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων είναι κατ' ουσίαν η ίδια με αυτήν που προβλήθηκε με προηγούμενη απόφαση, μπορεί να αρκεί απλή σχετική δήλωση, ιδίως όταν ο ενδιαφερόμενος είναι ομάδα ή οντότητα (βλ. απόφαση ΡΜΟΙ Ι, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 63 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το Συμβούλιο συμμορφώθηκε προσηκόντως προς τις αρχές που διατυπώθηκαν κατά τα άνω με τις αποφάσεις ΟΜΠΙ, Sison και ΡΜΟΙ Ι, στο πλαίσιο της εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 64 Συγκεκριμένα, στις αιτιολογικές εκθέσεις που επισυνάφθηκαν στα έγγραφα του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου, της 29ης Ιουνίου 2007 και της 21ης Ιανουαρίου 2008 τα οποία απηύθυνε στον προσφεύγοντα, το Συμβούλιο αναφέρθηκε στις σχέσεις που υπήρχαν, κατ' αυτό, μεταξύ του ΚΚΦ και του ΝΡΑ καθώς και σε σειρά πράξεων που αποδίδονται στον προσφεύγοντα ή στον ΝΡΑ, οι οποίες κατά τη γνώμη του εμπίπτουν στο άρθρο 1, παράγραφος 3, σημείο iii, στοιχεία θ' και ι', της κοινής θέσεως 2001/931, και ότι είχαν τελεσθεί για τους σκοπούς που εκτίθενται στο άρθρο του 1, παράγραφος 3, σημείο iii. Στις επόμενες παραγράφους της αιτιολογικής του εκθέσεως, το Συμβούλιο αναφέρθηκε επίσης στην απόφαση του Raad van State του 1995, στην απόφαση του rechtbank, στην υπουργική απόφαση DJZ/BR/749-02, της 13ης Αυγούστου 2002, των Υπουργών Εξωτερικών και Οικονομικών των Κάτω Χωρών (στο εξής: Sanctieregeling) και στην απόφαση της Ολλανδικής Κυβερνήσεως με την οποία ο προσφεύγων χαρακτηρίζεται ως «Specially Designated Global Terrorist» σύμφωνα με το προεδρικό διάταγμα (Executive Order) αριθ. 13224, το οποίο υπέγραψε ο πρόεδρος George W. Bush στις 23 Σεπτεμβρίου 2001 (στο εξής: αμερικανική απόφαση), απόφαση ως προς την οποία επισήμανε ότι υπέκειτο σε προσφυγή βάσει του αμερικανικού δικαίου. Το Συμβούλιο συνήγαγε εντεύθεν ότι είχαν ληφθεί αποφάσεις όσον αφορά τον προσφεύγοντα, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Στη συνέχεια, αφού εξέφρασε την πεποίθησή του ότι οι λόγοι για την εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο εξακολουθούν να ισχύουν, το Συμβούλιο του γνωστοποίησε την απόφασή περί εξακολουθήσεως της υπαγωγής του στα μέτρα του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2580/2001.
- 65 Εξάλλου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που έχει το Συμβούλιο ως προς τα στοιχεία που λαμβάνει υπόψη για τη λήψη ή τη διατήρηση σε ισχύ μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων (απόφαση ΟΜΠΙ, σκέψη 159) καλύπτει την αξιολόγηση της απειλής την οποία εξακολουθεί να συνιστά ένα πρόσωπο ή μια οργάνωση που

διέπραξε κατά το παρελθόν τρομοκρατικές πράξεις, παρά την αναστολή των τρομοκρατικών δραστηριοτήτων της κατά μικρότερο ή μεγαλύτερο διάστημα (απόφαση ΡΜΟΙ Ι, σκέψη 112).

⁶⁶ Υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένης υπόψη της προπαρατεθείσας στη σκέψη 62 νομολογίας, δεν μπορεί να απαιτείται από το Συμβούλιο να επεξηγεί λεπτομερέστερα τους λόγους για τους οποίους η δέσμευση των κεφαλαίων του προσφεύγοντος συντελεί, συγκεκριμένα, στην καταστολή της τρομοκρατίας ή να αποδεικνύει ότι ο ενδιαφερόμενος θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα κεφάλαιά του για να τελέσει ή να διευκολύνει τρομοκρατικές πράξεις στο μέλλον, αντιθέτως προς όσα αυτός υποστηρίζει.

⁶⁷ Καθόσον ο προσφεύγων προσάπτει στο Συμβούλιο ότι στηρίχτηκε σε προδήλως εσφαλμένη αιτιολογία, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι αυτό αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 2005, C-66/02, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-10901, σκέψη 26, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2006, T-303/02, Westfalen Gassen Nederland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-4567, σκέψη 72, και ΡΜΟΙ Ι, σκέψη 85). Επομένως, η αμφισβήτηση του βασίμου της αιτιολογίας αυτής δεν μπορεί να εξετασθεί στο στάδιο του ελέγχου της τηρήσεως της απορρέουσας από το άρθρο 253 ΕΚ υποχρεώσεως (προπαρατεθείσα απόφαση Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 55).

⁶⁸ Συνεπώς, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Ωστόσο, θα ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο του λόγου ακυρώσεως που αφορά παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, στο πλαίσιο του οποίου μπορεί να ασκεί επιρροή (βλ. σκέψη 87 κατωτέρω).

⁶⁹ Καθόσον ο προσφεύγων προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν απάντησε στις γραπτές παρατηρήσεις του, υπενθυμίζεται ότι μολονότι, βάσει του άρθρου 253 ΕΚ, το Συμβούλιο υποχρεούται να παραθέσει τα πραγματικά περιστατικά τα οποία στηρίζουν την αιτιολογία των πράξεων που εκδίδει και τη νομική συλλογιστική που το οδήγησαν στην έκδοσή τους, η διάταξη αυτή δεν υποχρεώνει το Συμβούλιο ναπραγματεύεται

όλα τα πραγματικά και νομικά ζητήματα που έθεσαν οι ενδιαφερόμενοι κατά τη διοικητική διαδικασία (βλ. απόφαση ΡΜΟΙ I, σκέψη 101 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 70 Επομένως, και η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Ωστόσο, θα μπορούσε να ασκεί επιρροή στο πλαίσιο της εξετάσεως του λόγου ακυρώσεως που αφορά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.
- 71 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προβαλλόμενη παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως δεν έχει αποδειχθεί εν προκειμένω, οπότε ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 72 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι νομικές προϋποθέσεις του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 δεν πληρούνται εν προκειμένω.
- 73 Πρώτον, οι πραγματικοί ισχυρισμοί του Συμβουλίου είναι εσφαλμένοι και αβάσιμοι. Συνεπώς, δεν αποτελούν «ακριβείς πληροφορίες ή στοιχεία του σχετικού φακέλου», υπό την έννοια των εφαρμοστέων διατάξεων. Πρώτον, το Συμβούλιο ισχυρίζεται εσφαλμένως και άνευ αποδείξεων ότι ο προσφεύγων είναι ο Armando Liwanag. Δεύτερον, το Συμβούλιο ισχυρίζεται εσφαλμένως και άνευ αποδείξεων ότι ο προσφεύγων είναι ο ηγέτης ή ο αρχηγός του «Κομμουνιστικού Κόμματος των Φιλιππίνων, καθώς του New People's Army (NPA)». Τρίτον, το Συμβούλιο παρουσίασε εσφαλμένως και άνευ αποδείξεων τον προσφεύγοντα ως «υπέρμαχο της χρήσεως βίας», παρά τον ρόλο του στην ειρηνευτική διαδικασία στις Φιλιππίνες. Τέταρτον, το

Συμβούλιο ισχυρίζεται εσφαλμένως και άνευ αποδείξεων ότι ο προσφεύγων έδωσε οδηγίες στο NPA για δήθεν τρομοκρατικές επιθέσεις στις Φιλιππίνες.

74 Δεύτερον, ούτε το Raad van State το 1995 ούτε το rechtbank το 1997 δεν ήσαν αρμόδια να κινήσουν έρευνα ούτε να ασκήσουν ποινική δίωξη για τρομοκρατική ενέργεια. Υπό την έννοια αυτή, μολονότι το Raad van State και το rechtbank αποτελούν δικαστικές αρχές, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως «αρμόδιες αρχές», υπό την έννοια των εφαρμοστέων διατάξεων.

75 Εξάλλου, το Συμβούλιο ερμήνευσε την απόφαση του Raad van State του 1995 και την απόφαση του rechtbank εντελώς εσφαλμένως.

76 Πρώτον, το rechtbank δεν «επικύρωσε» την απόφαση του Raad van State του 1995, δεδομένου ότι το ζήτημα που υποβλήθηκε στην κρίση του ήταν εντελώς διαφορετικό από το υποβληθέν στην κρίση του Raad van State. Συγκεκριμένα, αφενός, το Raad van State έπρεπε να επιλύσει το ζήτημα αν ο Υπουργός Δικαιοσύνης της Ολλανδίας μπορούσε να εφαρμόσει ως προς τον προσφεύγοντα το άρθρο 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951 περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων, όπως τροποποιήθηκε με το πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης της 31ης Ιανουαρίου 1967 (στο εξής: Σύμβαση της Γενεύης), προκειμένου να αρνηθεί να του αναγνωρίσει το καθεστώς του πρόσφυγα. Το Raad van State έδωσε αρνητική απάντηση στο ερώτημα αυτό και αναγνώρισε στον προσφεύγοντα το καθεστώς πρόσφυγα, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος Α, της εν λόγω συμβάσεως. Αφετέρου, το rechtbank έπρεπε να επιλύσει το ζήτημα αν ο Υπουργός Δικαιοσύνης της Ολλανδίας μπορούσε νομίμως να αρνηθεί να χορηγήσει στον προσφεύγοντα άδεια διαμονής στις Κάτω Χώρες, μολονότι είχε αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, για λόγους γενικού συμφέροντος. Το μόνο σημείο ως προς το οποίο το rechtbank «επικύρωσε» την απόφαση του Raad van State του 1995 αφορούσε τη μη εφαρμογή του άρθρου 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης ως προς τον προσφεύγοντα.

77 Δεύτερον, τα ολλανδικά δικαστήρια δεν κατέληξαν ούτε διαπίστωσαν ότι ο προσφεύγων ήταν «υπεύθυνος για ορισμένο αριθμό τρομοκρατικών επιθέσεων στις Φιλιππίνες», δεδομένου ότι, άλλωστε, το ερώτημα αυτό ουδέποτε τους υποβλήθηκε. Το rechtbank έπρεπε να αποφανθεί επί του ζητήματος αν ο Υπουργός Δικαιοσύνης

μπορούσε να αρνηθεί να χορηγήσει άδεια παραμονής στον προσφεύγοντα «για σοβαρούς λόγους γενικού συμφέροντος» και ειδικότερα, λαμβανομένου υπόψη του «ουσιώδους συμφέροντος του ολλανδικού κράτους, δηλαδή της ακεραιότητας και της αξιοπιστίας των Κάτω Χωρών ως κυρίαρχου κράτους, ιδίως όσον αφορά τις ευθύνες του έναντι των άλλων κρατών». Είναι πρόδηλο ότι η έννοια του «γενικού συμφέροντος» δεν αντιστοιχεί προς αυτή την οποία αφορά η έκφραση «να τελέσει ή να διευκολύνει τρομοκρατική πράξη». Ομοίως, το Raad van State έπρεπε να αποφανθεί ως προς την εφαρμογή του άρθρου 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης. Στο πλαίσιο αυτό, το Raad van State έκρινε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν οι ολλανδικές υπηρεσίες ασφαλείας «δεν παρ[είχαν] [...] επαρκή πραγματική βάση προς δικαιολόγηση του συμπεράσματος ότι ο [προσφεύγων] δι[ηύθυνε] τις [τρομοκρατικές] ενέργειες [του ΝΡΑ στις Φιλιππίνες] και [ήταν] υπεύθυνος για τις ενέργειες αυτές σε τέτοιο βαθμό ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι υπ[ήρχαν] σοβαροί λόγοι προκειμένου να υποτεθεί ότι ο [προσφεύγων] [είχε] πράγματι διαπράξει τα σοβαρά εγκλήματα τα οποία αναφέρει [το άρθρο 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης]».

78 Τρίτον, τα ολλανδικά δικαστήρια δεν κατέληξαν ότι ο προσφεύγων «διατηρούσε επαφές με τρομοκρατικές οργανώσεις σε ολόκληρο τον κόσμο». Με την απόφασή του, το rechtbank περιορίστηκε να αναφερθεί εμμέσως σε «ενδείξεις περί προσωπικών επαφών μεταξύ του προσφεύγοντος και εκπροσώπων τρομοκρατικών οργανώσεων». Ο προσφεύγων αρνείται ότι είχε τέτοιες επαφές και υπογραμμίζει ότι δεν είχε πρόσβαση στα έγγραφα των ολλανδικών υπηρεσιών ασφαλείας στα οποία στηρίζεται η σκέψη αυτή του rechtbank, πράγμα το οποίο συνιστά κατ' αυτόν παράβαση του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ), υπογραφείσας στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950. Εν πάση περιπτώσει, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι απλές επαφές με μέλη οργανώσεως που θεωρείται από τις εθνικές αρχές ως τρομοκρατική δεν συνιστούν, από μόνες τους, πράξη συμμετοχής σε τρομοκρατική ενέργεια ή διευκολύνσεώς της, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.

79 Τρίτον, όσον αφορά, αφενός, τη Sanctieregeling (βλ. απόφαση Sison, σκέψη 80) και αφετέρου, την αμερικανική απόφαση (βλ. απόφαση Sison, σκέψη 79), ο προσφεύγων επισημαίνει ότι πρόκειται περί αποφάσεων διοικητικών αρχών και όχι περί δικαστικών ή ισοδυνάμων αποφάσεων. Συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι αποφάσεις αυτές ελήφθησαν από «αρμόδια αρχή», υπό την έννοια των εφαρμοστέων διατάξεων.

- 80 Όσον αφορά το προβληθέν από το Συμβούλιο στοιχείο ότι η αμερικανική απόφαση «υπόκειται σε προσφυγή βάσει του αμερικανικού δικαίου», ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι παρά ταύτα δεν αποτελεί απόφαση δικαστικής αρχής. Προσθέτει, επίσης, ότι ο λόγος για τον οποίο δεν έχει ακόμη ασκήσει προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής είναι ακριβώς ότι δεν έχει τα οικονομικά μέσα για να το πράξει, λόγω της δεσμεύσεως των κεφαλαίων του δυνάμει της αποφάσεως 2007/445, και όχι ότι συναινεί στο περιεχόμενό της.
- 81 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι οι νομικές προϋποθέσεις του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 δεν πληρούνται εν προκειμένω.
- 82 Πρώτον, ισχυρίζεται, αφενός, ότι όλοι οι πραγματικοί ισχυρισμοί τους οποίους διατυπώνει με τις συνημμένες στα έγγραφα κοινοποιήσεως αιτιολογικές εκθέσεις είναι ακριβείς και, αφετέρου, ότι ερμήνευσε ορθώς την απόφαση του Raad van State του 1995 και την απόφαση του rechtbank. Κατ' αυτό, ο τρόπος με τον οποίο ο προσφεύγων παρουσιάζει τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά και τις εν λόγω αποφάσεις είναι εσφαλμένος και παραπλανητικός.
- 83 Συναφώς, το Συμβούλιο αναφέρεται στην περιγραφή των διοικητικών και ενδίκων διαδικασιών που αφορούν τον προσφεύγοντα στις Κάτω Χώρες καθώς και στην περίληψη της αποφάσεως του Raad van State de 1995 και της αποφάσεως του rechtbank που περιέχονται στις σκέψεις 49, 50 και 56 έως 70 της αποφάσεως Sison. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, κακώς ο προσφεύγων θεωρεί ως μη αποδεδειγμένους τους ισχυρισμούς του Συμβουλίου κατά τους οποίους: είναι ο ηγέτης του ΚΚΦ, καθώς και του ΝΡΑ, υπεραμύνθηκε της χρήσεως βίας, διηύθυνε ή επιχείρησε να διευθύνει τον ΝΡΑ, ομάδα υπεύθυνη για ορισμένο αριθμό τρομοκρατικών επιθέσεων στις Φιλιππίνες και διατηρούσε επαφές με τρομοκρατικές οργανώσεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Επίσης παραπλανητικώς ισχυρίζεται ο προσφεύγων ότι του αναγνωρίστηκε καθεστώς πρόσφυγα από το Raad van State και από το rechtbank. Στην πραγματικότητα, ουδέποτε αναγνωρίστηκε στον προσφεύγοντα καθεστώς πρόσφυγα ούτε του χορηγήθηκε άδεια παραμονής στις Κάτω Χώρες, πράγμα το οποίο επιβεβαίωσε το rechtbank.
- 84 Όσον αφορά τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι δεν ήταν σε θέση να αμυνθεί αποτελεσματικά ενώπιον του rechtbank, λόγω του ότι δεν είχε πρόσβαση σε ορισμένα στοιχεία της δικογραφίας που θεωρήθηκαν απόρρητα (βλ. σκέψη 78 ανωτέρω), το

Συμβούλιο απαντά, αφενός, ότι το επιχείρημα αυτό αφορά τη διαδικασία ενώπιον του αρμοδίου εθνικού δικαστηρίου και, αφετέρου, ότι ο προσφεύγων δέχθηκε κατά τον χρόνο εκείνο να εξετάσει ο πρόεδρος του rechtbank τα στοιχεία της εν λόγω δικογραφίας και να τα λάβει υπόψη χωρίς να του γνωστοποιηθούν, όπως προκύπτει από τη σκέψη 6 της αποφάσεως του rechtbank (βλ., επίσης, απόφαση Sison, σκέψη 62).

85 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται, δεύτερον, ότι το Raad van State και το rechtbank έκριναν αποδεδειγμένα τα πραγματικά περιστατικά στα οποία αναφέρεται η συνημμένη στο έγγραφο κοινοποίησης αιτιολογική έκθεση και τα οποία υπομνήσθηκαν στη σκέψη 83 ανωτέρω. Τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά εμπίπτουν, κατ' αυτό, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 3, σημείο iii, στοιχεία ι' (απειλή τελέσεως τρομοκρατικών πράξεων) και ια' (αρχηγία τρομοκρατικής ομάδας), της κοινής θέσεως 2001/931. Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο εκτιμά ότι εφάρμοσε ορθώς το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 στην περίπτωση του προσφεύγοντος και ότι δεν υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως συναφώς, το οποίο θα ήταν το μόνο που θα υπέκειτο σε δικαστικό έλεγχο εκ μέρους του Πρωτοδικείου (απόφαση Sison, σκέψη 206).

86 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται, τρίτον, όσον αφορά τις αποφάσεις τις οποίες έλαβαν οι ολλανδικές και αμερικανικές αρχές ως προς τον προσφεύγοντα (βλ. σκέψη 79 ανωτέρω), ότι το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 δεν επιβάλλει όπως η απόφαση της αρμόδιας εθνικής αρχής λαμβάνεται οπωσδήποτε από δικαστική αρχή. Εξάλλου, υπογραμμίζει ότι οι αποφάσεις αυτές μπορούν να επανεξετασθούν από τα αρμόδια ολλανδικά και αμερικανικά δικαστήρια. Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι δεν στήριξε τις προσβαλλόμενες αποφάσεις του στις εν λόγω διοικητικές αποφάσεις, αλλά στην απόφαση του Raad van State του 1995 και στην απόφαση του rechtbank.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

87 Πρέπει κατ' αρχάς να εξετασθεί η αιτίαση του προσφεύγοντος κατά την οποία οι πραγματικοί ισχυρισμοί που περιέχονται στις αιτιολογικές εκθέσεις οι οποίες έχουν επισυναφθεί στα έγγραφα του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου, της 29ης Ιουνίου 2007 και της 21ης Ιανουαρίου 2008 είναι εσφαλμένοι και αβάσιμοι. Η αιτίαση αυτή ταυτίζεται κατ' ουσίαν προς αυτή που αναπτύχθηκε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου

ακυρώσεως, κατά τον οποίο η επισυναφθείσα στα έγγραφα κοινοποίησης αιτιολογία είναι προδήλως εσφαλμένη (βλ. σκέψη 55 ανωτέρω).

- ⁸⁸ Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι οι εν λόγω ισχυρισμοί –πλην αυτού κατά τον οποίο ο προσφεύγων είναι ο Armando Liwanag, ο οποίος πάντως στερείται κάθε επιρροής εν προκειμένω– ενισχύονται προσηκόντως από τα στοιχεία της υποβληθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου δικογραφίας και, ειδικότερα, από τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες προέβη κυριαρχικά το Raad van State και τις οποίες επανέλαβε το rechtbank και οι οποίες έχουν ισχύ δεδικασμένου. Συναφώς, αρκεί η παραπομπή στις σκέψεις 46 έως 70 της αποφάσεως Sison, οι οποίες παρατίθενται και στη σκέψη 106 κατωτέρω.
- ⁸⁹ Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος που αφορούν σφάλμα, ενδεχομένως πρόδηλο, ως προς την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.
- ⁹⁰ Δεύτερον πρέπει να εξετασθούν, κατατασσόμενες σε ομάδες, οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος κατά τις οποίες ούτε η απόφαση του Raad van State του 1995 ούτε η απόφαση του rechtbank, ούτε η Sanctieregeling ούτε η αμερικανική απόφαση αποτελούν αποφάσεις των αρμοδίων αρχών, υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- ⁹¹ Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, με τις αποφάσεις OMPI, PMOI I και της 4ης Δεκεμβρίου 2008, T-284/08, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2008, σ. II-3487, στο εξής: απόφαση PMOI II), διευκρίνισε: α) ποιες είναι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 β) ποιο είναι το βάρος αποδείξεως το οποίο, εντός του πλαισίου αυτού, φέρει το Συμβούλιο γ) ποιο είναι το περιεχόμενο του δικαστικού ελέγχου εν προκειμένω.

92 Όπως επισήμανε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 115 και 116 της αποφάσεως ΟΜΠΙ, με τη σκέψη 130 της αποφάσεως ΡΜΟΙ και με τη σκέψη 50 της αποφάσεως ΡΜΟΙ ΙΙ, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία για την εφαρμογή ενός μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων όσον αφορά πρόσωπο, ομάδα ή οντότητα καθορίζονται με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001. Κατά τη διάταξη αυτή, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ομοφωνία, καταρτίζει, αναθεωρεί και τροποποιεί τον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζεται ο ως άνω κανονισμός, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφοι 4 έως 6, της κοινής θέσεως 2001/931. Επομένως, ο εν λόγω κατάλογος καταρτίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του φακέλου που αποδεικνύουν ότι η απόφαση ως προς τα εν λόγω πρόσωπα, ομάδες και οντότητες ελήφθη από αρμόδια αρχή, είτε η εν λόγω απόφαση αφορά τη διεξαγωγή ανακρίσεως ή την άσκηση ποινικής διώξεως για τρομοκρατική πράξη ή απόπειρα τελέσεώς της ή συμμετοχή σε τέτοια πράξη ή διευκόλυνσή της, βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων και ενδείξεων, είτε αφορά καταδίκη για τέτοιες πράξεις. Ως «αρμόδια αρχή» νοείται δικαστική αρχή ή, αν οι δικαστικές αρχές δεν έχουν καμία αρμοδιότητα συναφώς, ισοδύναμη αρμόδια στον τομέα αυτόν αρχή. Εξάλλου, τα ονόματα των προσώπων και οντοτήτων που απαριθμούνται στον κατάλογο πρέπει να αποτελούν το αντικείμενο επανεξετάσεως σε τακτά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι εξακολουθεί να δικαιολογείται η διατήρησή τους στον κατάλογο, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931.

93 Με τη σκέψη 117 της αποφάσεως ΟΜΠΙ, με τη σκέψη 131 της αποφάσεως ΡΜΟΙ Ι και με τη σκέψη 51 της αποφάσεως ΡΜΟΙ ΙΙ, το Πρωτοδικείο συνήγαγε από τις διατάξεις αυτές ότι η διαδικασία που μπορεί να καταλήξει στη λήψη μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει της σχετικής ρυθμίσεως διεξάγεται σε δύο επίπεδα, ήτοι σε εθνικό και σε κοινοτικό επίπεδο. Κατ' αρχάς, μια αρμόδια εθνική αρχή, κατ' αρχήν δικαστική, πρέπει να λάβει έναντι του ενδιαφερομένου απόφαση εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931. Αν πρόκειται για απόφαση περί διεξαγωγής ανακρίσεως ή περί ασκήσεως ποινικής διώξεως, αυτή πρέπει να στηρίζεται σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις. Εν συνεχεία, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ομοφωνία, πρέπει να κρίνει αν θα περιλάβει τον ενδιαφερόμενο στον επίδικο κατάλογο, βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου από τα οποία προκύπτει ότι έχει ληφθεί μια τέτοια απόφαση. Κατόπιν, το Συμβούλιο πρέπει να εξετάζει σε τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, αν εξακολουθεί να δικαιολογείται η διατήρηση του ονόματος του ενδιαφερομένου στον επίδικο κατάλογο. Συναφώς, ο έλεγχος της υπάρξεως αποφάσεως εθνικής αρχής εμπίπτουσας στον εν λόγω ορισμό αποτελεί ουσιαστικό προαπαιτούμενο της εκδόσεως, εκ μέρους του Συμβουλίου, αρχικής αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, ενώ ο έλεγχος σχετικά με τη συνέχεια που μπορεί να έχει η απόφαση αυτή σε εθνικό επίπεδο είναι απαραίτητος στο πλαίσιο της εκδόσεως μεταγενέστερης αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων.

94 Στη σκέψη 123 της αποφάσεως ΟΜΠΙ, στη σκέψη 132 της αποφάσεως ΡΜΟΙ Ι και στη σκέψη 52 της αποφάσεως ΡΜΟΙ ΙΙ, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε εξάλλου ότι, δυνάμει του άρθρου 10 ΕΚ, οι σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών και των κοινοτικών οργάνων διέπονται από την αμοιβαία υποχρέωση καλόπιστης συνεργασίας (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Οκτωβρίου 2003, C-339/00, Ιρλανδία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-11757, σκέψεις 71 και 72 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Η αρχή αυτή έχει γενική εφαρμογή και επιβάλλεται, μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο της δικαστικής και αστυνομικής συνεργασίας στον ποινικό τομέα [κοινώς καλούμενη «δικαιοσύνη και εσωτερικές υποθέσεις» (ΔΕΥ)] που διέπεται από τον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ, η οποία στηρίζεται, εξάλλου, πλήρως στη συνεργασία μεταξύ των κρατών μελών και των θεσμικών οργάνων (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 2005, C-105/03, *Purino*, Συλλογή 2005, σ. I-5285, σκέψη 42).

95 Στη σκέψη 124 της αποφάσεως ΟΜΠΙ, στη σκέψη 133 της αποφάσεως ΡΜΟΙ Ι και στη σκέψη 53 της αποφάσεως ΡΜΟΙ ΙΙ, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, σε περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, ήτοι διατάξεων που εγκαθιδρύουν μια μορφή ειδικής συνεργασίας μεταξύ του Συμβουλίου και των κρατών μελών, στο πλαίσιο καταστολής της τρομοκρατίας, η αρχή αυτή συνεπάγεται, για το Συμβούλιο, την υποχρέωση να στηριχθεί, κατά το μέτρο του δυνατού, στην εκτίμηση της αρμόδιας εθνικής αρχής, τουλάχιστον αν πρόκειται για δικαστική αρχή, ιδίως όσον αφορά την ύπαρξη των «σοβαρών και αξιοπίστων αποδείξεων ή ενδείξεων» στις οποίες στηρίζεται η απόφασή της.

96 Όπως κρίθηκε με τη σκέψη 134 της αποφάσεως ΡΜΟΙ Ι και με τη σκέψη 54 της αποφάσεως ΡΜΟΙ ΙΙ, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, καίτοι το Συμβούλιο φέρει πράγματι το βάρος να αποδείξει ότι η δέσμευση των κεφαλαίων ενός προσώπου, μιας ομάδας ή μιας οντότητας είναι ή εξακολουθεί να είναι νομικώς δικαιολογημένη βάσει της σχετικής νομοθεσίας, εντούτοις το αντικείμενο αυτής της αποδείξεως είναι σχετικά περιορισμένο στο πλαίσιο της κοινοτικής διαδικασίας δεσμεύσεως κεφαλαίων. Στην περίπτωση της αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων, το βάρος αποδείξεως αφορά κυρίως την ύπαρξη ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του φακέλου από τα οποία να προκύπτει ότι έχει ληφθεί έναντι του ενδιαφερομένου απόφαση εθνικής αρχής εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931. Εξάλλου, στην περίπτωση μεταγενέστερης αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, κατόπιν επανεξετάσεως, το βάρος αποδείξεως αφορά κυρίως το ζήτημα αν η δέσμευση κεφαλαίων εξακολουθεί να δικαιολογείται, λαμβανομένων υπόψη όλων των σχετικών περιστάσεων της υποθέσεως και ειδικότερα της συνέχειας που θα δοθεί στην εν λόγω απόφαση της αρμόδιας εθνικής αρχής.

97 Όσον αφορά τον έλεγχο τον οποίο ασκεί, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 159 της αποφάσεως ΟΜΠΙ, στη σκέψη 137 της αποφάσεως ΡΜΟΙ Ι και στη σκέψη 55 της αποφάσεως ΡΜΟΙ ΙΙ, ότι το Συμβούλιο διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την επιβολή οικονομικών και χρηματοοικονομικών κυρώσεων βάσει των άρθρων 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ, σύμφωνα με κοινή θέση εκδοθείσα στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας. Αυτή η εξουσία εκτιμήσεως αφορά ειδικότερα τους λόγους σκοπιμότητας στους οποίους στηρίζονται τέτοιες αποφάσεις

98 Ωστόσο, καίτοι το Πρωτοδικείο αναγνωρίζει υπέρ του Συμβουλίου περιθώριο εκτιμήσεως στον τομέα αυτόν, εντούτοις αυτό δεν σημαίνει ότι δεν οφείλει να ελέγχει τον τρόπο με τον οποίο το όργανο αυτό ερμηνεύει τα κρίσιμα στοιχεία (βλ. απόφαση ΡΜΟΙ Ι, σκέψη 138, και απόφαση ΡΜΟΙ ΙΙ, σκέψη 55). Πράγματι, ο κοινοτικός δικαστής οφείλει όχι μόνο να ελέγχει την ακρίβεια των αποδεικτικών στοιχείων που προβάλλονται, την αξιοπιστία και τη συνοχή τους, αλλ' οφείλει επίσης να ελέγχει αν τα στοιχεία αυτά αποτελούν το σύνολο των ληπτέων υπόψη συναφών στοιχείων για την εκτίμηση σύνθετης καταστάσεως και αν είναι ικανά να θεμελιώσουν τα εξ αυτών αρυόμενα συμπεράσματα. Πάντως, στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, δεν μπορεί να υποκαταστήσει το Συμβούλιο στην εκτίμησή του περί της σκοπιμότητας (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2007, C-525/04 P, Ισπανία κατά Lenzing, Συλλογή 2007, σ. I-9947, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

99 Εν προκειμένω, πρέπει πρωτίστως να ελεγχθεί αν, σύμφωνα με την νομολογία αυτή, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ελήφθησαν βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του φακέλου από τα οποία να προκύπτει ότι έχει ληφθεί έναντι του προσφεύγοντος απόφαση εθνικής αρχής εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931.

100 Συναφώς, οι αιτιολογικές εκθέσεις που επισυνάφθηκαν στα απευθυνόμενα στον προσφεύγοντα έγγραφα του Συμβουλίου της 23ης Απριλίου, της 29ης Ιουνίου 2007 και της 21ης Ιανουαρίου 2008 παραπέμπουν σε τέσσερις αποφάσεις ως προς τις οποίες θα μπορούσε εκ προοιμίου να λεχθεί ότι ελήφθησαν από αρμόδιες αρχές, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, δηλαδή: στην απόφαση του Raad van State του 1995, στην απόφαση του rechtbank, στη Sanctieregeling και στην αμερικανική απόφαση.

- 101 Εντούτοις, με το υπόμνημα αντικρούσεως (σκέψη 31), το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ότι, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας και μολονότι έκρινε ότι ορθώς θεώρησε τη *Sanctieregeling* και την αμερικανική απόφαση ως αποφάσεις αρμοδίων αρχών, υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, επί των οποίων μπορούσε να στηρίξει την απόφασή του, επικαλείται μόνο την απόφαση του *Raad van State de 1995* και την απόφαση του *rechtbank* ως τέτοιου είδους αποφάσεις.
- 102 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών επιβεβαίωσαν ρητώς το σημείο αυτό, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, και διευκρίνισαν ότι η απόφαση του *Raad van State* του 1995 και η απόφαση του *rechtbank* όντως αποτελούν τις μόνες δύο αποφάσεις τις οποίες έλαβαν αρμόδιες αρχές, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, στις οποίες βασίζονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις. Το Συμβούλιο προσέθεσε ότι δεν έλαβε τη *Sanctieregeling* και την αμερικανική απόφαση, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας του εκτιμήσεως, ως πραγματικά στοιχεία προς ενίσχυση των διαπιστώσεων που περιλαμβάνονται στις εν λόγω δύο αποφάσεις, όσον αφορά τη συνεχή ανάμιξη του προσφεύγοντος στο ΚΚΦ και στον ΝΡΑ.
- 103 Αυτές οι εξηγήσεις, οι οποίες, εξάλλου, είναι σύμφωνες προς αυτές που εξέθεσαν το Συμβούλιο και οι Κάτω Χώρες στην υπόθεση T-47/03 (βλ. απόφαση *Sison*, σκέψεις 211 και 222), ισοδυναμούν με δικαστική ομολογία η οποία πρέπει να ωφελήσει τον προσφεύγοντα, δεδομένου ότι δεν είναι προδήλως ασυμβίβαστες με το καθαυτό περιεχόμενο των αποφάσεων που προσβάλλονται με την υπό κρίση προσφυγή.
- 104 Εξάλλου, δεν αποδείχθηκε ούτε καν προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι οι προβαλλόμενες αποφάσεις ελήφθησαν βάσει άλλης αποφάσεως αρμόδιας αρχής, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Ειδικότερα, δεν προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι εκδόθηκε ή είχε εκδοθεί ως προς τον προσφεύγοντα οποιαδήποτε απόφαση περί διεξαγωγής ανακρίσεως, περί ασκήσεως ποινικής διώξεως ή περί καταδίκης του στις Φιλιππίνες, σε σχέση με τις προβαλλόμενες τρομοκρατικές ενέργειες του ΚΚΦ και του ΝΡΑ.

105 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο πρέπει να περιορίσει τον εκ μέρους του έλεγχο νομιμότητας των προβαλλομένων αποφάσεων, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω απαιτήσεων οι οποίες υπενθυμίζονται με το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, στην εξέταση της απόφασης του Raad van State του 1995 και της απόφασης του rechtbank και μόνον.

106 Προς τούτο, πρέπει κατ' αρχάς να υπομνησθεί το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκαν η απόφαση του Raad van State του 1995 και η απόφαση του rechtbank, καθώς και το ακριβές περιεχόμενο και η ακριβής έκταση εφαρμογής των εν λόγω αποφάσεων, όπως καθορίστηκαν από το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 46 έως 70 της απόφασης Sison:

«46 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων, ο οποίος είναι πολίτης της Δημοκρατίας των Φιλιππίνων, κατοικεί στις Κάτω Χώρες από το 1987. Μετά την εκ μέρους της Κυβερνήσεως των Φιλιππίνων αφαίρεση του διαβατηρίου του, τον Σεπτέμβριο του 1988, υπέβαλε αίτηση προκειμένου να του αναγνωρισθεί το καθεστώς πρόσφυγα και να τύχει αδείας διαμονής στις Κάτω Χώρες, για ανθρωπιστικούς λόγους. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση του Υφυπουργού Δικαιοσύνης (στο εξής: Υφυπουργός) της 13ης Ιουλίου 1990, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης [...].

47 Δεδομένου ότι η αίτηση του προσφεύγοντος περί αναθεωρήσεως της απόφασης αυτής απορρίφθηκε σιωπηρώς από τον Υφυπουργό, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ενώπιον του Raad van State (Συμβουλίου Επικρατείας των Κάτω Χωρών), κατ' αυτής της σιωπηρής απορριπτικής απόφασης.

48 Με απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1992 (στο εξής: απόφαση του Raad van State του 1992), το Raad van State ακύρωσε την εν λόγω σιωπηρή απορριπτική απόφαση. Το Δικαστήριο αυτό έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι ο Υφυπουργός δεν είχε εκθέσει επαρκώς κατά νόμο βάσει ποιων πράξεων του προσφεύγοντος συνεπέρανε ότι η περίπτωση του εμπίπτει στο άρθρο 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης. Στο πλαίσιο αυτό, το Raad van State υπογράμμισε ότι τα έγγραφα που του είχαν γνωστοποιηθεί εμπιστευτικά από τον Υφυπουργό δεν διευκρίνιζαν επαρκώς το σημείο αυτό. Δεδομένου ότι αυτή η έλλειψη σαφήνειας δεν μπορούσε να θεραπευθεί με μια κατ' αντιπαράσταση ακρόαση των διαδίκων, λόγω του απορρήτου χαρακτήρα των εν λόγω εγγράφων, το Raad van State έκρινε

ότι οι πληροφορίες που περιείχαν τα έγγραφα αυτά, κατά το μέτρο που δεν ήταν σαφείς, δεν μπορούσαν να ερμηνευθούν κατά τρόπο δυσμενή για τον προσφεύγοντα.

- 49 Με απόφαση της 26ης Μαρτίου 1993, ο Υφυπουργός απέρριψε εκ νέου την αίτηση του προσφεύγοντος περί αναθεωρήσεως της από 13 Ιουλίου 1990 αποφάσεώς του. Αυτή η απορριπτική απόφαση αιτιολογήθηκε, κυρίως, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης και, επικουρικός, βάσει του άρθρου 15, δεύτερο εδάφιο, του Vreemdelingenwet (ολλανδικού νόμου περί αλλοδαπών), λαμβανομένων υπόψη των επιτακτικών συμφερόντων του ολλανδικού κράτους, δηλαδή της ακεραιότητας και της αξιοπιστίας των Κάτω Χωρών ως κυρίαρχου κράτους, ιδίως όσον αφορά τις ευθύνες του έναντι των άλλων κρατών.
- 50 Κατόπιν προσφυγής του Raad van State, με απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1995 (στο εξής: απόφαση του Raad van State του 1995), ακύρωσε την εν λόγω απόφαση του Υφυπουργού της 26ης Μαρτίου 1993.
- 51 Με την απόφαση αυτή, το Raad van State διαπίστωσε ότι ο Υφυπουργός δικαιολόγησε την απόφασή του στηριζόμενος στα ακόλουθα στοιχεία εκτιμήσεως:
 - ένα έγγραφο της Binnenlandse Veiligheidsdienst (υπηρεσίας εσωτερικής ασφαλείας των Κάτω Χωρών, στο εξής: BVD) της 3ης Μαρτίου 1993, από το οποίο προέκυπτε, μεταξύ άλλων ότι ο προσφεύγων είχε τον τίτλο του προέδρου και ηγέιτο του Κομμουνιστικού Κόμματος των Φιλιππίνων (στο εξής: ΚΚΦ) και αφετέρου, ότι το στρατιωτικό τμήμα του ΚΚΦ, ο NPA, εξαρτιόταν από την κεντρική επιτροπή του ΚΚΦ και, συνεπώς, από τον προσφεύγοντα
 - οι διαπιστώσεις του BVD κατά τις οποίες, αφενός, ο προσφεύγων διηύθυνε τον NPA εν τοις πράγμασι και αφετέρου ότι ο NPA –και συνεπώς ο ενδιαφερόμενος– ήταν υπεύθυνος για μεγάλο αριθμό τρομοκρατικών ενεργειών στις Φιλιππίνες.

- 52 Το Raad van State επισήμανε τα ακόλουθα παραδείγματα τέτοιων τρομοκρατικών ενεργειών, τα οποία έδωσε ο Υφυπουργός με την από 26 Μαρτίου 1993 απόφασή του:
- τη δολοφονία 40 κατοίκων (στην πλειονότητά τους ανυπεράσπιστων γυναικόπαιδων) του χωριού Digos, επί της νήσου Mindanao (Φιλιππίνες), στις 25 Ιουνίου 1989
 - τον τυφεκισμό δεκατεσσάρων ατόμων, εκ των οποίων έξι παιδιά, στο χωριό Diralog (Φιλιππίνες), τον Αύγουστο του 1989
 - την εκτέλεση τεσσάρων κατοίκων του χωριού Del Monte (Φιλιππίνες), στις 16 Οκτωβρίου 1991.
- 53 Το Raad van State επισήμανε επίσης ότι ο Υφυπουργός αναφέρθηκε στις εκκαθαρίσεις που πραγματοποιήθηκαν το 1985 στις τάξεις του ΚΚΦ και του ΝΡΑ, στο πλαίσιο των οποίων, όπως εκτιμήθηκε, 800 από τα μέλη των οργανώσεων αυτών δολοφονήθηκαν χωρίς άλλη μορφή δίκης.
- 54 Τέλος, το Raad van State εξέθεσε ότι, κατά τον Υφυπουργό, το BVD είχε επίσης διαπιστώσει ότι το ΚΚΦ και ο ΝΡΑ διατηρούσαν επαφές με τρομοκρατικές οργανώσεις σε ολόκληρο τον κόσμο και ότι παρατηρήθηκε επίσης η ύπαρξη προσωπικών επαφών μεταξύ του προσφεύγοντος και εκπροσώπων αυτών των οργανώσεων.

- 55 Το Raad van State έλαβε κατόπιν αυτού γνώση, σύμφωνα με ειδική διαδικασία, ορισμένων απορρήτων στοιχείων του φακέλου του Υφυπουργού καθώς και “λειτουργικά στοιχεία” επί των οποίων στηριζόταν το έγγραφο που του απηύθυνε το BVD στις 3 Μαρτίου 1993 (σκέψη 51 ανωτέρω)
- 56 Στηριζόμενο στα προαναφερθέντα στοιχεία, το Raad van State έκρινε στη συνέχεια τα εξής:

“Το [Raad van State], βάσει των προαναφερθέντων στοιχείων, θεωρεί ως αρκούντως πιθανό ότι ο [προσφεύγων] ήταν, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως [της 26ης Μαρτίου 1993], πρόεδρος και ηγέτης του ΚΚΦ. Εξάλλου, τα έγγραφα δικαιολογούν το συμπέρασμα ότι ο ΝΡΑ υπέκειτο στην κεντρική επιτροπή του ΚΚΦ και το συμπέρασμα ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως [της 26ης Μαρτίου 1993], ο [προσφεύγων] επιχείρησε τουλάχιστον να διευθύνει εν τοις πράγμασι του ΝΡΑ, από τις Κάτω Χώρες. Το [Raad van State] εκτιμά επίσης ως αρκούντως πιθανό, αποκλειστικώς και μόνο βάσει δημοσίων πηγών όπως είναι οι εκθέσεις της Διεθνούς Αμνηστίας, ότι ο ΝΡΑ είναι υπεύθυνος για μεγάλο αριθμό τρομοκρατικών ενεργειών στις Φιλιππίνες. Εξάλλου, τα έγγραφα παρέχουν την πραγματική βάση προκειμένου να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο [προσφεύγων] προσπάθησε τουλάχιστον να διευθύνει τις προαναφερθείσες δραστηριότητες οι οποίες ασκούσαν υπ’ ευθύνη του ΝΡΑ στις Φιλιππίνες. Από τα προσκομισθέντα έγγραφα προκύπτει επίσης ότι υπάρχει πραγματική βάση η οποία δικαιολογεί το συμπέρασμα του [Υφυπουργού] ότι το ΚΚΦ [και ο] ΝΡΑ διατηρούσαν επαφές με τρομοκρατικές οργανώσεις σε ολόκληρο τον κόσμο και ότι υπήρξαν προσωπικές επαφές μεταξύ του [προσφεύγοντος] και των εκπροσώπων τέτοιων οργανώσεων. Τα εν λόγω έγγραφα ωστόσο δεν αποτελούν επαρκή πραγματική βάση προκειμένου να δικαιολογηθεί το συμπέρασμα ότι ο [προσφεύγων] διηύθυνε τις εν λόγω δραστηριότητες και είναι υπεύθυνος γι’ αυτές σε τέτοιο βαθμό ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχουν σοβαροί λόγοι για να υποθεθεί ότι ο [προσφεύγων] πράγματι διέπραξε τα σοβαρά εγκλήματα τα οποία αφορά [το άρθρο 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης]. Συναφώς, το [Raad van State] έλαβε ρητώς υπόψη ότι, όπως ήδη έκρινε με την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1992, το άρθρο 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως [της Γενεύης] πρέπει να ερμηνεύεται στενά.

Ως εκ τούτου, το [Raad van State] κρίνει ότι ο [Υφυπουργός] δεν μπορούσε να δεχθεί, βάσει των προαναφερθέντων εγγράφων, ότι δεν έπρεπε να παρασχεθεί στον [προσφεύγοντα] η προστασία της Συμβάσεως [της Γενεύης].”

57 Εξάλλου, το Raad van State έκρινε ότι ο προσφεύγων είχε βάσιμους λόγους να φοβάται ότι θα υφίστατο διώξεις σε περίπτωση εκδιώξεώς του στις Φιλιππίνες και ότι έπρεπε, συνεπώς, να θεωρηθεί ως πρόσφυγας, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος Α, σημείο 2, της Συμβάσεως της Γενεύης.

58 Το Raad van State εξέτασε κατόπιν αυτού το βάσιμο της αιτιολογίας που ο Υφυπουργός παρέσχε προαιρετικώς, όσον αφορά την άρνησή του να δεχθεί τον προσφεύγοντα στις Κάτω Χώρες για λόγους δημοσίου συμφέροντος, βάσει του άρθρου 15, δεύτερο εδάφιο, του Vreemdelingenwet.

59 Συναφώς, το Raad van State έκρινε μεταξύ άλλων τα εξής:

“Μολονότι το [Raad van State] αναγνωρίζει τη σπουδαιότητα του συμφέροντος που προβάλλει ο [Υφυπουργός], λαμβανομένων ιδίως υπόψη των ενδείξεων τις οποίες αυτός επισήμανε περί προσωπικών επαφών μεταξύ του [προσφεύγοντος] και των εκπροσώπων τρομοκρατικών οργανώσεων, τούτο δεν μπορεί να δικαιολογήσει την επίκληση του άρθρου 15, δεύτερο εδάφιο, του Vreemdelingenwet, εφόσον δεν διασφαλίζεται ότι ο [προσφεύγων] θα γίνει δεκτός σε άλλη χώρα εκτός των Φιλιππίνων. Εμποδίζει την επίκληση του άρθρου αυτού το γεγονός ότι μια τέτοια άρνηση του Υφυπουργού να δεχθεί τον [προσφεύγοντα] πρέπει να θεωρηθεί ως αντίθετη στο άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών.”

60 Κατόπιν της απόφασεως αυτής, ο Υφυπουργός, με απόφαση της 4ης Ιουνίου 1996, απέρριψε εκ νέου την αίτηση του προσφεύγοντος περί αναθεωρήσεως της από 13 Ιουλίου 1990 αποφάσεώς του. Ο Υφυπουργός διέταξε τον προσφεύγοντα να εγκαταλείψει τις Κάτω Χώρες και συγχρόνως αποφάσισε να μην απελαθεί αυτός στις Φιλιππίνες για όσο χρόνο υπήρχαν βάσιμοι λόγοι ανησυχίας για διώξεις, υπό

την έννοια της Συμβάσεως της Γενεύης, ή για μεταχείριση ασυμβίβαστη προς το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ).

- 61 Με απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 1997 [... το rechtbank] απέρριψε ως αβάσιμη την προσφυγή την οποία άσκησε ο προσφεύγων κατά της εν λόγω αποφάσεως του Υφυπουργού της 4ης Ιουνίου 1996.
- 62 Κατά τη διαδικασία ενώπιον του rechtbank, το σύνολο των εγγράφων που αφορούσαν την έρευνα που διεξήγαγε το BVD επί των δραστηριοτήτων του προσφεύγοντος στις Κάτω Χώρες και, μεταξύ άλλων, το από 3 Μαρτίου 1993 έγγραφο της υπηρεσίας αυτής προς τον Υφυπουργό (σκέψη 51 ανωτέρω), καθώς και τα λειτουργικά στοιχεία επί των οποίων αυτό στηρίζεται, διαβιβάσθηκαν εμπιστευτικά στο rechtbank. Ο πρόεδρος του rechtbank έλαβε γνώση αυτών σύμφωνα με ειδική διαδικασία. Βάσει της εκθέσεως που κατάρτισε ο πρόεδρός του, το rechtbank αποφάσισε ότι ήταν θεμιτό να περιοριστεί η γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών προς τον προσφεύγοντα. Αφού ο προσφεύγων έδωσε την προβλεπόμενη από τον νόμο άδεια προς τούτο, το rechtbank έλαβε παρά ταύτα υπόψη το περιεχόμενο των εγγράφων αυτών για την επίλυση της διαφοράς.
- 63 Το rechtbank εκτίμησε, ως εκ τούτου, αν η προσβαλλομένη ενώπιόν του απόφαση έπρεπε να επικυρωθεί κατά νόμο, στο μέτρο που δεν δέχθηκε την αίτηση του προσφεύγοντος να γίνει δεκτός ως πρόσφυγας και να του χορηγηθεί άδεια διαμονής.
- 64 Όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά στα οποία έπρεπε να στηριχτεί η απόφασή του, το rechtbank παρέπεμψε στην απόφαση του Raad van State του 1995.
- 65 Βάσει της αποφάσεως αυτής, το rechtbank έκρινε ότι έπρεπε να θεωρηθεί νομικώς αποδεδειγμένο ότι το άρθρο 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης δεν μπορούσε να αντιταχθεί στον προσφεύγοντα, ότι αυτός είχε βάσιμους φόβους ότι

θα υφίστατο διώξεις, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος Α, της συμβάσεως αυτής και του άρθρου 15 του Vreemdelingenwet, και ότι το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ δεν επέτρεπε την άμεση ή έμμεση απομάκρυνση του προσφεύγοντος προς τη χώρα καταγωγής του.

- 66 Το rechtbank εξέτασε το ζήτημα αν η απόφαση του Raad van State του 1995 παρείχε στον Υφυπουργό τη δυνατότητα να απορρίψει την αίτηση του προσφεύγοντος να γίνει δεκτός ως πρόσφυγας, υπό την έννοια του άρθρου 15, δεύτερο εδάφιο, του Vreemdelingenwet, κατά το οποίο “η αίτηση του αλλοδαπού να γίνει δεκτός στη χώρα δεν μπορεί να απορριφθεί παρά μόνο για σοβαρούς λόγους αφορώντες το γενικό συμφέρον αν η απόρριψη αυτή θα τον εξανάγκαζε να μεταβεί αμέσως σε χώρα την οποία αφορά το πρώτο εδάφιο”, ενώ ο Υφυπουργός δεν είχε επιτύχει να γίνει δεκτός ο προσφεύγων σε άλλη χώρα πλην των Φιλιππίνων.
- 67 Συναφώς, το rechtbank παρέθεσε εκτενώς τη σκέψη της αποφάσεως του Raad van State του 1995 που παρατίθεται στη σκέψη 59 ανωτέρω.
- 68 Ως εκ τούτου, το rechtbank αποφάνθηκε επί του ζητήματος αν ορθώς ο Υφυπουργός άσκησε εν προκειμένω την εξουσία του παρεκκλίσεως από τον κανόνα κατά τον οποίο ένας αλλοδαπός γίνεται συνήθως δεκτός ως πρόσφυγας στις Κάτω Χώρες, εφόσον αυτός προβάλλει βάσιμους φόβους διώξεως, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος Α, της Συμβάσεως της Γενεύης και δεν υπάρχει καμία άλλη χώρα που θα τον δεχθεί ως αιτούντα άσυλο, περιστάσεις που αντιστοιχούν, κατά την άποψη του rechtbank, προς αυτές της υπό κρίση υποθέσεως. Συναφώς, το rechtbank κατέληξε ως εξής:

“Τ[ο r]echtbank εκτιμά ότι δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι ο [Υφυπουργός] δεν χρησιμοποίησε την εξουσία αυτή ευλόγως έναντι του [προσφεύγοντος], λαμβανομένου υπόψη του ‘ουσιώδους συμφέροντος του ολλανδικού κράτους, δηλαδή της ακεραιότητας και της αξιοπιστίας των Κάτω Χωρών ως κυρίαρχου κράτους, ιδίως όσον αφορά τις ευθύνες του έναντι των άλλων κρατών’, το οποίο έχει επίσης αναγνωρισθεί από το [Raad van State]. Τα πραγματικά περιστατικά στα οποία το [Raad van State] στήριξε την εκτίμηση αυτή έχουν και για τ[ο r]echtbank αποφασιστική σπουδαιότητα. Δεν διαπιστώθηκε ότι ο [Υφυπουργός]

έπρεπε να προσδώσει διαφορετική σημασία στα πραγματικά περιστατικά κατά τον χρόνο που ελήφθη η [επίμαχη εν προκειμένω] απόφαση. Οι παρατηρήσεις του [προσφεύγοντος] ως προς τη μεταβολή της πολιτικής καταστάσεως στις Φιλιππίνες και ως προς τον ρόλο του στις διαπραγματεύσεις μεταξύ των αρχών των Φιλιππίνων και του [ΚΚΦ] δεν αλλάζουν τίποτε συναφώς, λαμβανομένου υπόψη του ότι οι σημαντικοί λόγοι στηρίζονται σε άλλα περιστατικά, όπως προκύπτει από την απόφαση του [Raad van State].”

69 Συνεπώς, το rechtbank απέρριψε ως αβάσιμη την προσφυγή του προσφεύγοντος κατά της απορρίψεως της αιτήσεώς του να γίνει δεκτός ως πρόσφυγας στις Κάτω Χώρες.

70 Το rechtbank απέρριψε ομοίως ως αβάσιμη την προσφυγή του προσφεύγοντος κατά της απορρίψεως της αιτήσεώς του να του χορηγηθεί άδεια διαμονής. Αποφαινόμενο, ειδικότερα επί του ζητήματος αν ο Υφυπουργός έλαβε την απόφασή του κατόπιν εύλογης σταθμίσεως των συμφερόντων, το rechtbank παρέπεμψε στο παρατεθέν στη σκέψη 68 ανωτέρω συμπέρασμά του και προσέθεσε ότι ορθώς ο Υφυπουργός προσέδωσε λιγότερη βαρύτητα στα συμφέροντα που προέβλεπε συναφώς ο προσφεύγων.»

107 Λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου τους, της εκτάσεως εφαρμογής τους και του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκαν, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι ούτε η απόφαση του Raad van State του 1995 ούτε η απόφαση του rechtbank αποτελούν αποφάσεις ληφθείσες από αρμόδια αρχή, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001.

108 Αφενός, οι εν λόγω αποφάσεις προφανώς δεν περιέχουν καμία «καταδίκη» του προσφεύγοντος, υπό την έννοια των διατάξεων αυτών.

- 109 Αφετέρου, οι εν λόγω αποφάσεις ωσαύτως δεν αποτελούν αποφάσεις που αφορούν «την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως για μια τρομοκρατική πράξη» κ.λπ., υπό την έννοια των ίδιων αυτών διατάξεων.
- 110 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, για τον προσδιορισμό του περιεχομένου μιας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, πρέπει να συνεκτιμώνται το γράμμα της, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί της (απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2005, C-280/04, *Jyske Finans*, Συλλογή 2005, σ. I-10683, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 111 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, λαμβανομένων υπόψη τόσο του γράμματος, του πλαισίου και των σκοπών των επιμάχων εν προκειμένω διατάξεων (βλ., ειδικότερα, την αιτιολογική σκέψη 1 της κοινής θέσεως 2001/931) όσο και του μείζονος ρόλου των εθνικών αρχών στη διαδικασία δεσμεύσεως κεφαλαίων του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (βλ. απόφαση *Sison*, σκέψεις 164 επ.), απόφαση αφορώσα την «έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως» πρέπει, για να μπορεί να την επικαλεσθεί βασίμως το Συμβούλιο, να εντάσσεται στο πλαίσιο εθνικής διαδικασίας σκοπούσας αμέσως και κυρίως στην επιβολή προληπτικού ή κατασταλτικού μέτρου στον ενδιαφερόμενο, προκειμένου να κατασταλεί η τρομοκρατία και λόγω της αναμίξεώς του σ' αυτή. Δεν ανταποκρίνεται στην επιταγή αυτή απόφαση μιας εθνικής δικαστικής αρχής η οποία κρίνει μόνον επικουρικός και παρεμπιπτόντως επί της ενδεχόμενης αναμίξεως του ενδιαφερομένου σε μια τέτοια δραστηριότητα, στο πλαίσιο μιας διαφοράς αφορώσας, επί παραδείγματι, αστικού χαρακτήρα δικαιώματα και υποχρεώσεις.
- 112 Αυτή η στενή ερμηνεία της εννοίας της «ενάρξεως ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως» επιβεβαιώνεται, μεταξύ άλλων από τη διατύπωση του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 στις διάφορες γλώσσες.
- 113 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων υπογραμμίζει ορθώς ότι οι ενώπιον του Raad van State και του rechtbank διαδικασίες ουδόλως είχαν ως αντικείμενο να εμποδίσουν τη μελλοντική του συμμετοχή σε τρομοκρατικές ενέργειες, αλλά αφορούσαν αποκλειστικώς και μόνον τον έλεγχο νομιμότητας της απόφασεως του Υφυπουργού Δικαιοσύνης περί απορρίψεως της αιτήσεώς του να του αναγνωρισθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και να του χορηγηθεί άδεια διαμονής στις Κάτω Χώρες, κυρίως, βάσει

του άρθρου 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης και, επικουρικός, βάσει του άρθρου 15, δεύτερο εδάφιο, του Vreemdelingenwet.

- 114 Μολονότι είναι αληθές ότι το Raad van State και το rechtbank έλαβαν γνώση, στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών, του φακέλου της υπηρεσίας εσωτερικής ασφαλείας των Κάτω Χωρών (στο εξής: BVD), του αφορώντος την προβαλλόμενη ανάμιξη του προσφεύγοντος σε ορισμένες τρομοκρατικές δραστηριότητες στις Φιλιππίνες, δεν αποφάσισαν παρά ταύτα τη διεξαγωγή ανακρίσεως ως προς τις δραστηριότητες αυτές, ακόμη δε λιγότερο να ασκήσουν ποινική δίωξη κατά του προσφεύγοντος.
- 115 Συνεπώς, οι αποφάσεις του Raad van State του 1995 και του rechtbank δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ότι ανταποκρίνονταν στις επιταγές του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και συνεπώς δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν, από μόνες τους, την έκδοση αποφάσεως περί δεσμεύσεως των κεφαλαίων του προσφεύγοντος δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001.
- 116 Εν πάση περιπτώσει, υπογραμμίζεται ότι, όταν το Συμβούλιο σκοπεύει να λάβει ή να διατηρήσει σε ισχύ, κατόπιν επανεξετάσεως, ένα μέτρο περί δεσμεύσεως κεφαλαίων δυνάμει του κανονισμού 2580/2001, βάσει εθνικής αποφάσεως αφορώσας την «έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής δίωξης» λόγω τρομοκρατικής ενέργειας, το Συμβούλιο δεν μπορεί να αγνοήσει τις εξελίξεις που ακολούθησαν τις εν λόγω ανακριτικές πράξεις ή την ποινική δίωξη (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις ΡΜΟΙ Ι και ΡΜΟΙ ΙΙ). Συγκεκριμένα, είναι δυνατόν ανακρίσεις διεξαγόμενες από την αστυνομία ή από τις υπηρεσίες ασφαλείας να περατωθούν χωρίς να υπάρξει συνέχεια ενώπιον δικαστηρίου, λόγω του ότι στο πλαίσιο των ανακρίσεων αυτών δεν προέκυψαν επαρκείς αποδείξεις, ή η δικαστική εξέταση της υποθέσεως μπορεί να καταλήξει σε κατάργηση της δίκης για τους ίδιους λόγους. Ομοίως, απόφαση περί ασκήσεως ποινικής δίωξης μπορεί να καταλήξει στην παύση της εν λόγω ποινικής δίωξης ή σε αθώωση στο πλαίσιο ποινικής δίκης. Θα ήταν ανεπίτρεπτο να μη λαμβάνει το Συμβούλιο υπόψη του τα στοιχεία αυτά, τα οποία αποτελούν μέρος του συνόλου των συναφών στοιχείων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την εκτίμηση της καταστάσεως (βλ., σκέψη 98 ανωτέρω). Διαφορετική απόφαση θα ισοδυναμούσε με απονομή στο Συμβούλιο και στα κράτη μέλη της υπέρμετρης εξουσία να δεσμεύουν επ' αόριστο τα κεφάλαια ενός προσώπου, χωρίς κανένα δικαστικό έλεγχο και ανεξαρτήτως της εκβάσεως των ενδίκων διαδικασιών που ενδεχομένως κινούνται.

117 Συνεπώς, πρέπει εν προκειμένω να ληφθεί υπόψη η εκτίμηση του Raad van State και του rechtbank ως προς τη σοβαρότητα και την αξιοπιστία των αποδείξεων ή των ενδείξεων που συγκέντρωσε το BVD κατά τη διάρκεια της έρευνάς του. Δεν είναι πρόδηλο ότι οι εκτιμήσεις αυτές ενισχύουν την άποψη που υποστηρίζουν σήμερα το Συμβούλιο και οι Κάτω Χώρες. Βεβαίως, τα δικαστήρια αυτά έκριναν ως «αρκούντως πειστικ[ά]» ή ως «πραγματική βάση η οποία δικαιολογεί την άποψη του [Υφυπουργού]» ορισμένα στοιχεία που περιέχονται στον φάκελο του BVD, σχετικά, ιδίως, με τους ισχυρισμούς ότι ο προσφεύγων «προσπάθησε τουλάχιστον να διευθύνει τις [τρομοκρατικές] δραστηριότητες οι οποίες ασκούνταν υπ' ευθύνη του NPA στις Φιλιππίνες» και τους αφορώντες τις «προσωπικές επαφές» τις οποίες αυτός φέρεται ότι διατηρούσε με εκπροσώπους τρομοκρατικών οργανώσεων σε ολόκληρο τον κόσμο. Πάντως, τα δικαστήρια αυτά έκριναν εν τέλει ότι τα εν λόγω στοιχεία «δεν παρ[είχαν] [...] επαρκή πραγματική βάση προς δικαιολόγηση του συμπεράσματος ότι ο προσφεύγων δι[η]ύθυνε τις εν λόγω δραστηριότητες και [ήταν] υπεύθυνος για τις ενέργειες αυτές σε τέτοιο βαθμό ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι υπ[ή]ρχαν σοβαροί λόγοι προκειμένου να υποτεθεί ότι ο [προσφεύγων] [είχε] πράγματι διαπράξει [...] σοβαρά εγκλήματα», υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος ΣΤ, της Συμβάσεως της Γενεύης. Εξάλλου, μολονότι το rechtbank δέχθηκε τον επικουρικό ισχυρισμό του Υφυπουργού, κατά τον οποίο αυτός μπορούσε να αρνηθεί να αναγνωρίσει στον προσφεύγοντα το καθεστώς πρόσφυγα στις Κάτω Χώρες και να του χορηγήσει άδεια διαμονής για λόγους γενικού συμφέροντος, βάσει του άρθρου 15, δεύτερο εδάφιο, του Vreemdelingenwet, ορθώς ο προσφεύγων επισημαίνει ότι η έννοια του «γενικού συμφέροντος» κατά τη διάταξη αυτή και, ειδικότερα, «της ακεραιότητας και της αξιοπιστίας των Κάτω Χωρών ως κυρίαρχου κράτους, ιδίως όσον αφορά τις ευθύνες του έναντι των άλλων κρατών», ουδόλως ανταποκρίνεται στο κριτήριο της «τρομοκρατίας» που δέχθηκε το Συμβούλιο με την κοινή θέση 2001/931 και με τον κανονισμό 2580/2001.

118 Έτι περαιτέρω, από την ενώπιον του Πρωτοδικείου δικογραφία προκύπτει ότι, βάσει των στοιχείων που συνέλεξε το BVD, η ολλανδική εισαγγελική αρχή έκρινε ότι δεν υπήρχαν στοιχεία που να επιτρέπουν τη διεξαγωγή ανακρίσεως εις βάρος του προσφεύγοντος στις Κάτω Χώρες.

119 Συναφώς, ο προσφεύγων επικαλείται δήλωση του τότε Υπουργού Εξωτερικών των Κάτω Χωρών J. De Hoop Scheffer, ως απάντηση σε ερώτηση βουλευτή που τέθηκε στις 16 Αυγούστου 2002, η οποία δήλωση είχε ως εξής: «Ερευνήσαν οι Κάτω Χώρες κατά τρόπο ανεξάρτητο τις κατηγορίες περί τρομοκρατίας [κατά του ΚΚΦ, του NPA και του J. M. Sison]; Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, από πότε και με ποιον τρόπο;»

Απαντώντας στο ερώτημα αυτό, ο J. De Hoop Scheffer γνωστοποίησε στο ολλανδικό Κοινοβούλιο (Tweede kamer der Staten-Generaal), στις 8 Οκτωβρίου 2002, τα εξής:

«Οι Κάτω Χώρες ερεύνησαν τις δραστηριότητες του ΚΚΦ [και του] ΝΡΑ καθώς και του J. M. Sison στις Κάτω Χώρες. Τούτο προκύπτει, ιδίως, από την ετήσια έκθεση για το 2001 του [BVD, το οποίο εν τω μεταξύ μετονομάστηκε σε Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst ή AIVD (Γενική Υπηρεσία Πληροφοριών και Ασφαλείας)]. [...] Βάσει, μεταξύ άλλων, ενδείξεων από το AIVD, σύμφωνα με τις οποίες το ΚΚΦ [και ο] ΝΡΑ [διευθύνονται] από τις Κάτω Χώρες, ερευνήθηκε, υπό την ευθύνη της Εισαγγελικής Αρχής, αν υπήρχαν επαρκή στοιχεία για τη διεξαγωγή ανακρίσεων. Όπως προέκυψε, κάτι τέτοιο δεν συνέβαινε.»

120 Συνεπώς, βεβαιώθηκε επισήμως ότι, στις 8 Οκτωβρίου 2002, ήτοι λιγότερο από τρεις εβδομάδες πριν από την πρώτη εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 2002, η ολλανδική Εισαγγελική Αρχή, ως προς την οποία το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ισχυρίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι αποτελεί ανεξάρτητη δικαστική αρχή, θεωρούσε ότι ο φάκελος του BVD και του AIVD δεν περιείχε αρκούντως σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις προκειμένου να είναι δυνατή η διεξαγωγή ανακρίσεων στις Κάτω Χώρες, κατά του προσφεύγοντος, για τρομοκρατική ενέργεια σχετική με την ανάμιξη του στις δραστηριότητες του ΚΚΦ και/ή του ΝΡΑ.

121 Υπό τις συνθήκες αυτές και εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ούτε η απόφαση του Raad van State του 1995 ούτε η απόφαση του rechtbank μπορούσαν να θεωρηθούν, κατά την ημερομηνία εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, ότι πληρούσαν ακόμη τις επιταγές του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Συνεπώς, δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν νομίμως την έκδοση, κατά την ημερομηνία εκείνη, των εν λόγω αποφάσεων δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001.

122 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθούν οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος που αφορούν σφάλμα, ενδεχομένως πρόδηλο, ως προς την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, αλλά να γίνει δεκτή, όσον αφορά τις αποφάσεις του Raad van State του 1995 και του rechtbank, η κύρια αιτίασή του, κατά την οποία οι

νομικές προϋποθέσεις του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 δεν πληρούνται εν προκειμένω.

- ¹²³ Λαμβανομένων υπόψη των εκτεθέντων στις σκέψεις 100 έως 105 ανωτέρω, η αναγνώριση του βασίμου της αιτιάσεως αυτής δεν μπορεί παρά να συνεπάγεται την ακύρωση των αποφάσεων 2007/445 και 2007/868, κατά το μέτρο που αφορούν τον προσφεύγοντα, χωρίς επομένως να υπάρχει ανάγκη να εξετασθούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που αυτός προέβαλε.

Επί των αιτημάτων ακυρώσεως των αποφάσεων 2008/343, 2008/583 και 2009/62 καθώς και του κανονισμού 501/2009

Επιχειρήματα των διαδίκων

- ¹²⁴ Ο προσφεύγων, στηριζόμενος, κατ' αναλογία, στους ισχυρισμούς και στα επιχειρήματα που ήδη προέβαλε προς στήριξη των αιτημάτων περί ακυρώσεως των αποφάσεων 2007/445 και 2007/868, αναπτύσσει νέα επιχειρηματολογία προς στήριξη των αιτημάτων του περί ακυρώσεως των αποφάσεων 2008/343, 2008/583 και 2009/62 καθώς και του κανονισμού 501/2009. Η επιχειρηματολογία αυτή αφορά ειδικότερα τα νέα στοιχεία που επικαλέστηκε το Συμβούλιο στην επισυναφθείσα στο από 25 Φεβρουαρίου 2008 έγγραφό του αιτιολογική έκθεση (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω).
- ¹²⁵ Συναφώς, ο προσφεύγων υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Συμβούλιο προέβη σε προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία και σε παραπλανητική παρουσίαση της αποφάσεως του *rechtbank* της 13ης Σεπτεμβρίου 2007 και της αποφάσεως του Εφετείου Χάγης της 3ης Οκτωβρίου 2007, οι οποίες, κατά το Συμβούλιο, αφορούν ανάκριση η οποία άρχισε κατ' αυτού στις Κάτω Χώρες, στις 28 Αυγούστου 2007, λόγω ηθικής αυτοουργίας σε ορισμένες δολοφονίες στις Φιλιππίνες.

- 126 Πρώτον, συγκεκριμένα, με τις δύο αυτές αποφάσεις, οι οποίες προσκομίζονται ως παραρτήματα 4 και 5 του δικογράφου που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Ιουλίου 2008, τα οικεία δικαστήρια έκριναν ότι από τα υπό κρίση πραγματικά περιστατικά δεν προέκυπτε καμία συγκεκριμένη ένδειξη περί άμεσης αναμίξεως του προσφεύγοντος σε εγκληματικές πράξεις, ικανή να δικαιολογήσει τη συνέχιση της προσωρινής του κρατήσεως. Εξάλλου, η απόφαση του rechtbank εξαφανίστηκε και αντικαταστάθηκε από την απόφαση του εφετείου και, συνεπώς, στερείται κάθε επιρροής.
- 127 Δεύτερον, όπως επισήμανε ο προσφεύγων στο Συμβούλιο πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2008/343, οι εν λόγω κατηγορίες έχουν ήδη απορριφθεί επί της ουσίας, ως βασιζόμενες σε «πολιτικούς λόγους», με απόφαση του ακυρωτικού δικαστηρίου των Φιλιππίνων της 2ας Ιουλίου 2007 (παράρτημα 9 του δικογράφου της προσφυγής). Συνεπώς, είναι ανεπίτρεπτο τα ίδια πραγματικά περιστατικά να αποτελούν αντικείμενο ανακρίσεως στις Κάτω Χώρες.
- 128 Τρίτον, το Συμβούλιο παρέλειψε επίσης να λάβει υπόψη του την απόφαση του rechter-commissaris (ανακριτή) της 21ης Νοεμβρίου 2007, περί περατώσεως της προανακρίσεως λόγω ελλείψεως σοβαρών αποδεικτικών στοιχείων (παράρτημα 6 του δικογράφου που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Ιουλίου 2008).
- 129 Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι προπαρατεθείσες αποφάσεως τριών ολλανδικών δικαστικών αρχών, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που τον αφορά, καθώς και η απόφαση του ακυρωτικού δικαστηρίου των Φιλιππίνων, ουδόλως επισημαίνουν κάποια σοβαρή και αξιόπιστη απόδειξη ή ένδειξη περί της συμμετοχής του σε οποιαδήποτε τρομοκρατική δραστηριότητα, το αντίθετο μάλιστα. Εξάλλου, οι προβαλλόμενες στο πλαίσιο της ποινικής δίκης στις Κάτω Χώρες πράξεις δεν συνιστούν τρομοκρατικές ενέργειες, υπό την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.
- 130 Το Συμβούλιο αντιτείνει ότι το rechtbank κατέληξε, με την απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, ότι από πολυάριθμα στοιχεία προέκυπτε ότι ο προσφεύγων συνδεόταν με την Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος των Φιλιππίνων και με το ένοπλο τμήμα του, τον NPA. Το δικαστήριο αυτό έκρινε επίσης ότι υπήρχαν στοιχεία από τα οποία προέκυπτε ότι ο προσφεύγων εξακολουθούσε να έχει εξέχοντα

ρόλο στις μυστικές δραστηριότητες της Κεντρικής Επιτροπής των Κομμουνιστικού Κόμματος των Φιλιππίνων και του NPA. Κατ' έφεση, το Εφετείο Χάγης κατέληξε, με την απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2007, ότι η δικογραφία περιείχε πολυάριθμα στοιχεία από τα οποία προέκυπτε ότι ο προσφεύγων συνέχισε να έχει εξέχοντα ρόλο στο πλαίσιο του Κομμουνιστικού Κόμματος των Φιλιππίνων καθ' όλη τη διάρκεια της πολυετούς εξορίας του.

131 Το Συμβούλιο εκτιμά ότι οι δύο αυτές αποφάσεις ενισχύουν άμεσα την άποψή του ότι ο προσφεύγων ήταν αναμειγμένος σε τρομοκρατικές ενέργειες και ότι ελήφθησαν ως προς αυτόν αποφάσεις από αρμόδιες αρχές, υπό την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.

132 Όσον αφορά το συμπέρασμα του Εφετείου Χάγης ότι δεν αποδείχθηκε καμία άμεση σχέση μεταξύ του ρόλου του προσφεύγοντος στο πλαίσιο του Κομμουνιστικού Κόμματος των Φιλιππίνων και των δολοφονικών επιθέσεων στις Φιλιππίνες στις οποίες αναφέρονταν τα σημεία του κατηγορητηρίου που τον αφορούσαν, το Συμβούλιο θεωρεί ότι αυτό δεν ασκεί επιρροή, δεδομένου ότι δεν σκοπεύει να στηριχτεί στην ενοχή του προσφεύγοντος για τα εγκλήματά του, αλλά στον πρωταρχικό ρόλο που έπαιξε στο Κομμουνιστικό Κόμμα των Φιλιππίνων παρά την εξορία του στις Κάτω Χώρες. Το ίδιο ισχύει για την περάτωση της προανακρίσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

133 Επισημαίνεται ότι η απόφαση του rechtbank της 13ης Σεπτεμβρίου 2007 και η απόφαση του Εφετείου Χάγης της 3ης Οκτωβρίου 2007 συνιστούν αποφάσεις ληφθείσες στο πλαίσιο προανακρίσεως διεξαχθείσας κατά του προσφεύγοντος στις

Κάτω Χώρες, η οποία άρχισε στις 28 Αυγούστου 2007, για συμμετοχή ή ηθική αυτοουργία σε ορισμένες δολοφονίες ή απόπειρες δολοφονιών στις Φιλιππίνες, το 2003 και το 2004, κατόπιν εσωτερικών διαφωνιών στους κόλπους του ΚΚΦ.

- ¹³⁴ Ωστόσο, δεν αποδείχθηκε ούτε καν προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι οι εν λόγω δολοφονίες ή απόπειρες δολοφονιών, ακόμη και αν αποδειχθεί ότι μπορούν να καταλογισθούν στον προσφεύγοντα, χαρακτηρίζονται ως τρομοκρατικές ενέργειες, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931.
- ¹³⁵ Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως η απόφαση του Raad van State του 1995 και η απόφαση του rechtbank, η απόφαση του rechtbank της 13ης Σεπτεμβρίου 2007 και η απόφαση του Εφετείου Χάγης της 3ης Οκτωβρίου 2007 δεν ανταποκρίνονται στα προβλεπόμενα από το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- ¹³⁶ Συνεπώς, ανεξαρτήτως της συνέχειας που δόθηκε στην εν λόγω προανάκριση και, ιδίως, της αποφάσεως του rechter-commissaris της 21ης Νοεμβρίου 2007 περί περατώσεως της προανακρίσεως λόγω ελλείψεως σοβαρών αποδείξεων, οι εν λόγω αποφάσεις δεν μπορούσαν, σε καμία περίπτωση, να δικαιολογήσουν νομίμως την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων και του προσβαλλομένου κανονισμού, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001.
- ¹³⁷ Εξάλλου, όπως ισχυρίστηκε το Συμβούλιο με τα υπομνήματά του και όπως επιβεβαίωσε ρητώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν γίνεται επίκληση της αποφάσεως του rechtbank της 13ης Σεπτεμβρίου 2007 και της αποφάσεως του Εφετείου Χάγης της 3ης Οκτωβρίου 2007 στις αιτιολογικές εκθέσεις που έχουν επισυναφθεί στα έγγραφά του της 25ης Φεβρουαρίου, της 29ης Απριλίου, της 15ης Ιουλίου 2008 και της 27ης Ιανουαρίου 2009, ως αποφάσεων αρμοδίων αρχών, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, αλλά ως πραγματικών στοιχείων που σκοπούν στην ενίσχυση των διαπιστώσεων του Raad van State με την απόφαση του 1995 και του rechtbank με την απόφασή του, σχετικών με τη

διαρκή ανάμιξη του προσφεύγοντος στο ΚΚΦ και στο ΝΡΑ. Η ίδια διαπίστωση επιβάλλεται όσον αφορά τη συνημμένη στο από 16 Ιουνίου 2009 έγγραφο του Συμβουλίου αιτιολογική έκθεση.

- ¹³⁸ Κατόπιν των ανωτέρω, στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου λόγου ακυρώσεως των αποφάσεων 2007/445 και 2007/868, οι σκέψεις αυτές δεν μπορούν παρά να συνεπάγονται την ακύρωση των αποφάσεων 2008/343, 2008/583 και 2009/62 καθώς και του κανονισμού 501/2009, καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν τον προσφεύγοντα, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν οι λοιπές αιτιάσεις τις οποίες αυτός προβάλλει.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ¹³⁹ Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, απόφαση για τα έξοδα λαμβάνεται με την απόφαση ή τη διάταξη που περατώνει τη δίκη.

- ¹⁴⁰ Εν προκειμένω, η παρούσα απόφαση δεν περατώνει τη δίκη, δεδομένου ότι η διαδικασία ανεστάλη, όσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως δυνάμει των άρθρων 235 ΕΚ και 288 ΕΚ, μέχρι την ημερομηνία εκδόσεώς της (βλ. σκέψη 27 ανωτέρω).

141 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (έβδομο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση 2007/445/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2007, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση των αποφάσεων 2006/379/ΕΚ και 2006/1008/ΕΚ, την απόφαση 2007/868/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2007, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2007/445, την απόφαση 2008/343/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2008, για την τροποποίηση της απόφασης 2007/868, την απόφαση 2008/583/ΕΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2008, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2007/868, την απόφαση 2009/62/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιανουαρίου 2009, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού. 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2008/583, και τον κανονισμό (ΕΚ) 501/2009 του Συμβουλίου, της 15ης Ιουνίου 2009, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2009/62, καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν τον Jose Maria Sison.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Forwood

Šváby

Moavero Milanesi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Σεπτεμβρίου 2009.

(υπογραφές)